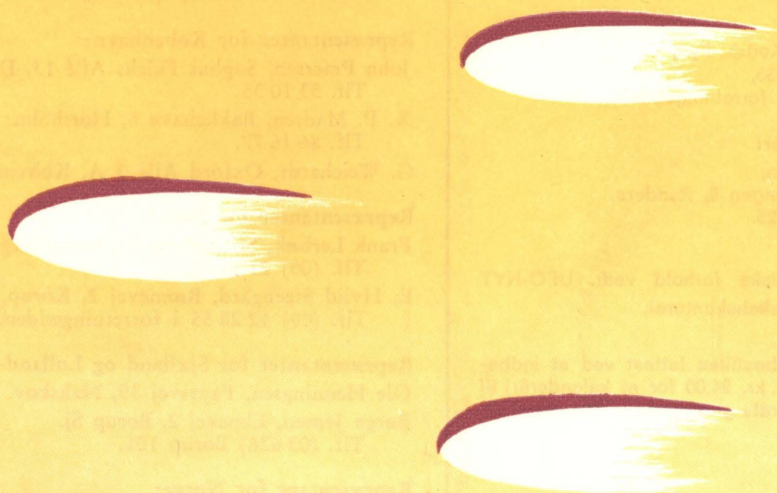


UFO

NYT

NOVEMBER
DECEMBER. 1966 6

S.U.F.O.I. . SKANDINAVISK UFO INFORMATION



PRIS:

4,00 kr.

INCL. OMS.

UFO-NYT

Redaktion:

Frank Pedersen (ansvarshavende),
Bakkedal, Uggeløse pr. Lyngø,
tlf. Lindholm (03 269) 111.

Børge Jensen,
Elmevej 2, Borup Sj.,
tlf. Borup (03 626) 101.

Redaktionssekretær:

Frank Lerbæk,
Strandhuse 35, Svendborg,
tlf. (09) 21 34 76.

Ekspedition:

UFO-NYT,
Rønnevej 2, Korup, Fyn,
tlf. (09) 12 28 35,
(svarer kun i forretningstiden).

Regnskabskontor:

Irma Andersen,
Borgmestervangen 8, Randers,
giro nr. 11 77 25.

Alle økonomiske forhold vedr. UFO-NYT
ordnes af regnskabskontoret.

Abonnement bestilles lettest ved at indbe-
tale beløbet (D. kr. 24,00 for et kalenderår) til
regnskabskontorets giro-nummer. (Se ovenfor).



S.U.F.O.I. og „UFO-NYT“

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler
fremtræder som bidrag til kendskabet og for-
ståelsen af UFO-forskningen i dens forskel-
lige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis
anerkender de tanker, som måtte fremkomme
heri, og uden at organisationen hæfter for de
fremsatte meninger. *Red.*

Organisationsoversigt:

KONTAKTUDVALGET:

Kontakt til udlandet, teknisk afd.: Frank Pedersen,
Bakkedal, Uggeløse pr. Lyngø. Tlf. Lindholm
(03 269) 111.

Regnskabsfører: Irma Andersen, Borgmestervangen
8, Randers, giro nr. 117725.

Foto-afdelingen: Ensio Slej, Elselillevej 5, Kbhvn.,
Sundby. Tlf. (01) 55 11 82.

Udklipscentral: Ole Henningsen, Fayesvej 39, Nak-
skov.

Rapportcentral: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35,
Kastrup. Tlf. (01) 51 11 41.

Bibliotek: P. C. Andersen, Violvej 5, Randers.

Oversættelsescentral: Børge Jensen, Elmevej 2, Bo-
rup, Sj. Tlf. Borup (03 626) 101.

Repræsentanter for København:

John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, Dragør.
Tlf. 53 10 35.

X. P. Madsen, Bakkehave 8, Hørsholm.
Tlf. 86 16 77.

G. Weichardt, Oxford Allé 3 A, Kbhvn. S.

Repræsentanter for Fyn:

Frank Lerbæk, Strandhuse 35, Svendborg.
Tlf. (09) 21 34 76.

E. Hviid Steengård, Rønnevej 2, Korup.
Tlf. (09) 12 28 35 i forretningstiden.

Repræsentanter for Sjælland og Lolland-Falster:

Ole Henningsen, Fayesvej 39, Nakskov.

Børge Jensen, Elmevej 2, Borup Sj.
Tlf. (03 626) Borup 101.

Repræsentant for Norge:

Ludvig Andreas Hoff, Villavei I, Bergen,
Tlf. 1 74 25.

INDEHOLDER bl. andet

Leder	207
Ufologi	209
Mars	213
Brevkassen	221
Norge	223
UFO'er i fortiden	228
Rapport-hjørnet	230
Videnskab og teknik	234
Jorden rundt	243
Diverse	250

Et tilbageblik og fremtiden...

Med udsendelsen af dette nummer kan redaktionen se tilbage på to års virke og gøre status over arbejdet og udviklingen i dette tidsrum.

Med udgangen af 1966 er UFO-NYT's abonnentstal nået op på det tredobbelte af, hvad vi startede med i 1965. Dette resultat har vi i redaktionen taget som et tegn på, at den lagte kurs har været akceptabel, et indtryk som yderligere bestyrkes af den efterhånden omfattende korrespondance, vi har haft og stadig har med læserne. Vi har fået både ris og ros, og forhåbentlig har de af læserne fremsatte kritiske bemærkninger lært os så meget, at det har kunnet spores i arbejdet. Læserne har i de forløbne to år fremsat mange ønsker, og vi har da glædeligvis kunnet opfylde en del af dem.

UFO-NYT skabte i løbet af 1965 økonomisk baggrund for at gå i gang med en beskeden forlagsvirksomhed. Resultatet er blevet udsendelsen af MARSBOGEN og brochuren UFO-ORIENTERING, som begge er blevet så fint modtaget, at vi fremover agter at fortsætte vor virksomhed på dette felt. Brochure nr. 2, et UFO-billedhæfte på 40 sider, påregnes udsendt først i december måned, og prisen bliver 3 kr. pr. stk. (se iøvrigt omtalen andetsteds i bladet).

Det er muligt, flere havde ventet, at året 1966 ville bringe en eller anden form for opklaring af fænomenet, og at de seneste par års store UFO-aktivitet ville få myndighederne til at vise sig mere positive i deres stillingtagen til fænomenet. Dette har imidlertid vist sig ikke at være tilfældet. I USA har mistilliden til det amerikanske flyvevåben ført til, at de officielle myndigheders undersøgelser er lagt i hænderne på et af de amerikanske universiteter, men om denne kursændring vil føre til større offentlighed i spørgsmålet, er vel nok såre tvivlsomt. Mistilliden til flyvevåbnet er jo ikke rettet mod dets kompetence til og muligheder for at gennemføre videnskabeligt korrekte undersøgelser, men derimod mod de metoder, man benytter i forsøget på at holde sandheden skjult for offentligheden. Vi kender ikke motiverne, der ligger bag denne politik, men disse ændrer sig vel næppe, fordi man nu lader et universitet køre programmet. Metoderne vil må-

ske antage andre former, men resultatet bliver sikkert desværre det samme.

Der er altså fortsat brug for oplysningsvirksomhed om UFO-sagen, og selv om holdningen til problemet er ændret i positiv retning, findes der stadig mange, som kun har hørt periferisk om »De fl. tall«. Og her må alle hjælpe med. Vi må udbygge vore kontakter til udlandet og udveksle erfaringer med andre ufologer. Vort gode samarbejde med de øvrige nordiske lande skulle gerne fortsættes og forstærkes. Vi har med glæde konstateret, at man flere steder i Norge er påbegyndt en udbygning af oplysningsvirksomheden med egne tidsskrifter og en forstærket indsamling af oplysninger og rapporter, ligesom vi har kunnet konstatere en positiv interesse i den norske presse for at bringe artikler om UFO-fænomenet. Det er vort håb, at alle disse bestræbelser ikke vil føre til dannelsen af isolerede arbejdsgrupper, men tværtimod vil manifestere sig i et udvidet samarbejde.

På den anden side ved vi, at også de grupper og organisationer, der i øjeblikket kun kan acceptere og tolerere deres egen opfattelse og derfor foretrækker at køre »deres eget« løb, en dag i en ikke alt for fjern fremtid vil opdage, at det trods alt var den samme hammel, vi alle trak på. — I det store urværk er der både plads til — og brug for hvert eneste lille tandhjul; også selv om det enkelte hjul ikke har nogen anelse om, hvad klokken er slået, men kun sætter tænderne i naboerne for selv at kunne løbe rundt. — En rejse i efterårsferien til UL-centeret i England samt deraf følgende senere begivenheder har bragt os i besiddelse af uvurderlig viden, der i de kommende måneder direkte og indirekte vil komme læserne til gode.

Vi takker alle vore læsere for året, der er gået, og vore mange medarbejdere for den indsats, de har ydet, idet vi samtidig håber også i den kommende tid at kunne trække på deres velvillighed og arbejdskraft.

Endelig vil vi gerne sende læsere, medarbejdere, samarbejdende organisationer samt kolleger de bedste ønsker for julen og for 1967.

Red.

Fremtidsplanlægning for international luftfart



Dette var titlen på en tale, som IATA's generalsekretær Knut Hammerskjöld holdt den 23. maj i år. Anledningen var hans udnævnelse til generaldirektør for IATA (International Air Transport Association) som er de internationale luftfartsselskabers sammenslutning. Talen blev holdt for en forsamling af luftfarts- og rumfarts-journalister.

Knut Hammerskjöld indledte med at sige følgende: »Jeg tiltrådte på samme tid som tre store begivenheder indenfor flyvning og rumfart fandt sted. Først var der afgivelsen af den store ordre på de nye Boeing 747 jetfly — af mange kaldet »jumbo-jetfly« på grund af deres størrelse. Det var den største, samlede ordre i flyvnings historie. Dernæst var der den kritiske situation vedrørende Warszawa-konventionen.. For det tredje var der den stigende interesse for de uidentificerede flyvende objekter (UFO-erne) hvilket var forårsaget af et antal nye observationer«.

Derpå beskæftigede Hammerskjöld sig med punkterne eet og to for derefter at slutte med at sige: »...Det var, hvad der var at sige om de store jets. Mit sidste punkt er om UFO-erne, og her må jeg tilstå, at jeg tror på disse ting. Naturligvis er det nødvendigt at endevende og sortere de indkomne informationer så grundigt og nøjternt som muligt. Det er mit indtryk, at der fremstår to retoriske spørgsmål, nemlig

- a) Er det virkelig usandsynligt, at der eksisterer civilisationer udenfor vor planet, civilisationer, som skulle være højere udviklet end vi — både teknisk og mentalt?
- b) Er disse rumnaboer blevet mere interesserede i vor gøren og laden, efter at vor tekniske kunnen har udviklet sig?

Det er naturligvis et åbent spørgsmål, om denne mulige interesse fra rummet — en interesse, som synes at have vokset gennem de sidste ti år — blot er en genspejling af vore egne øgede muligheder for at observere, hvad der foregår omkring os.

Grunden til, at jeg bringer dette omstridte emne på bane, er ikke, fordi det er aktuelt, men på grund af de politiske følger som dette kan have for vore fremtidsudsigter indenfor lufttransportbranchen. Den mulige eksistens af rumnaboer vil, hvis det bliver bekræftet, skabe problemer af lovmæssig, politisk og teknisk art. Medens dette problem ikke behøver at blive løst i dag, må man sige, at det helt givet er en sag, som vi må overveje alvorligt i fremtiden!

Ja, det var det! Jeg håber ikke, at blandingen af Warszawa-konventionen, jumbo-jets og UFO'er har været for hård for Dem. Jeg har diskuteret disse emner lige ud af posen, fordi jeg tror, at De — og for den sags skyld alle medlemmer af pressen — ikke ønsker, at jeg går rundt med skyklapper på. Tak!«

Det glæder os at kunne meddele, at Knut Hammerskjöld har lovet at ville uddybe sit syn på UFO-erne i en fremtidig artikel til UFO-NYT.

ej.

Du og samvittigheden er ét: Den véd alt, hvad du véd, og den véd, at du véd det.

(Søren Kierkegaard).

UFOLOGI

Colorado bliver stedet

Det amerikanske flyvevåben har udpeget universitetet i Colorado til at foretage en 15 måneders uafhængig, videnskabelig undersøgelse af de uidentificerede flyvende objekter. Undersøgelsen vil blive ledet af dr. Edward U. Cordon, der tidligere var leder af National Bureau of Standards.

Mere end 100 videnskabsmænd fra såvel Colorados Universitet som andre universiteter vil deltage i projektet. En gruppe af fremtrædende videnskabsmænd, udvalgt af det amerikanske videnskabernes selskab (National Academy of Sciences) vil foretage en uvildig gennemgang af materialet for at bedømme undersøgelsens videnskabelige værdi, meddeler det amerikanske forsvarsministerium.

En af de ledende videnskabsmænd vil blive dr. Franklin E. Roach, der er astrofysiker og specialist i den øvre atmosfære og som tidligere har arbejdet for Environmental Science Services, der før var en afdeling under National Bureau of Standards.

Flyvevåbnet vil overgive alle sine oplysninger om emnet til undersøgelsesholdet, der senere vil offentliggøre dem — undtagen i de tilfælde, hvor oplysningerne vil afsløre data om amerikanske radarstationer, missiler og satellitter.

Flyvevåbnet vil fortsætte med at indsamle UFO-rapporter som forhen, undtaget de tilfælde, hvor folk er tilbageholdende overfor flyvevåbnet og i stedet foretrækker direkte kontakt med forskerholdet fra Colorados Universitet.

Ifølge instruktioner, udstedt af det amerikanske flyvevåbens generalstabschef John P. McConnell, har USAFs Foreign Technology Division på Wright-Patterson flyvebasen i Ohio fået bemyndigelse til »om fornødent at benytte andre regeringsinstanser, private institutioner og firmaer samt enkeltpersoner til at assistere med at analysere og vurdere UFO-rapporterne«.

Resultatet af undersøgelsen skal leveres til det amerikanske flyvevåben i begyndelsen af 1968. Der er bevilget 2,1 mill. kr. til undersøgelsen.

Kilde: Aviation Week & Space Technology
17. oktober 1966/ej.

Dette er interessant nyt for UFO-interesserede over hele verden. Er der nu chance for, at der vil blive kastet nyt lys over UFO-sagen? Har man pludselig indset, at man bør ændre politik og gå bort fra den megen hemmelighedskræmmeri, der har fundet sted? Desværre tror jeg ikke, at man skal vente andet end endnu en skuffelse, endnu en narresut.

Det er jo almindelig kendt, at der gennem tiderne har været adskillige amerikanske projekter til undersøgelse af UFO-rapporter. Alle har de uden undtagelse bortforklaret observationerne som værende almindelige atmosfæriske eller astronomiske fænomener uden hensyn til fakta. Mange er de tilfælde, hvor de officielle forklaringer har været helt hen i vejret. Der er eksempler på, at observationer er blevet bortforklaret som værende stjerne- eller planetkonstellationer, der på observationstidspunktet befandt sig langt under horisonten. Alle disse tilfælde, hvor observatorerne og pressen er blevet gjort til grin ved sådanne bortforklaringer, har selvsagt ikke skærpet tilliden til flyvevåbnets undersøgelseskommisioner, hvorfor disse med mellemrum — når kritikken blev for stærk — blev nedlagt for at nye kunne dukke op.

Den sidste kommission, Project Blue Book, har været den mest levedygtige, men det sidste års tid har der været en udbredt kritik af kommissionen og dens arbejde. Derfor var det ventet, at »noget« ville ske. Dette »noget« er åbenbart den nye undersøgelse, som skal foretages i Colorado. Den er forskellig fra de tidligere kommissioner ved at være civil, hvad der i hvert fald rent umiddelbart giver den et neutralt skær.

Vi ved ikke, om medlemmerne af den nye undersøgelseskommision skal arbejde under de samme betingelser, som medlemmerne af de tidligere

projekter. Dér hed det bl.a., at medlemmer af kommissionen, der blev overbevist om UFO-ernes eksistens, øjeblikkelig skulle trække sig tilbage fra arbejdet! Mange af disse arbejder nu for den amerikanske UFO-organisation NICAP. Man skal ikke lægge for meget i, at undersøgelsen skal foretages af et universitet. I USA er universiteterne ikke så uafhængige, som man umiddelbart skulle tro. Deres største indtægter kommer fra staten, der støtter universiteterne ved at lade dem foretage eller deltage i forskningsprojekter af civil eller militær karakter.

HVIS den amerikanske stat havde et virkeligt ønske om at offentliggøre fakta om UFO-ernes eksistens, kunne den gøre det med det samme, i stedet for at foretage en ny tidkrævende un-

dersøgelse. Man har dog beskæftiget sig med emnet gennem de sidste 20 år. HVIS det amerikanske flyvevåben var af den mening, at offentligheden helt havde mistet tilliden til dets formåen og derfor ønskede at få kendsgerningerne fra en uafhængig kilde, så KUNNE man jo blot henvise til NICAP og denne organisations arbejde for at bevise UFO-ernes eksistens, hvilket mundede ud i beretningen til den amerikanske kongres »The UFO-evidence«, UFO-beviset, som selv den mest skeptiske ikke kan feje til side!

Derfor tror jeg ikke, at man med denne nye undersøgelse har et virkeligt ønske om at kaste nyt lys over UFO-sagen.

ej.

Hvad Mariner IV så..

Jimmy Goddard.

Hentet fra »ORBIT« The Journal of Tyneside UFO Society, 41, Deanham Gardens, Fenham, Newcastle upon Tyne, 5, England.

Sidste år i juli transmitterede Mariner IV — den amerikanske rumsonde, som var blevet sendt afsted for at tage TV-billeder af Mars — tyve billeder af den røde planets overflade tilbage til Jorden. Folk, som havde faste forhåbninger om liv på denne lille verden i solsystemet, afventede ivrigt offentliggørelsen af billederne; imidlertid syntes deres forhåbninger ved første øjekast at blive slået i stykker. Der var ingen brede, iøjnefaldende »kanaler«, som løb tværs over billederne — i virkeligheden lignede landskabet mere måneoverfladen end nogen beboet verden. Dog, omhyggelige studier af billederne med lup har afsløret et mærkværdigt mønster.

Men historien begynder ikke her. De første relevante opdagelser blev gjort, ikke fornylig, men for næsten et halvt århundrede siden. For det var på dette tidspunkt Alfred Watkins, en amatørarkæolog fra Herefordshire, gjorde sin opdagelse om »leys«, eller liniedannelser, bestående af forhistoriske punkter. Han opdagede, at landemærker såsom gravhøje, rejste sten, klynger på bakketoppe og andre gamle, bebyggede steder, lå

fuldstændigt på linie indbyrdes. Og dette gjaldt ikke kun utvetydigt forhistoriske monumenter; også ting som kirker og slotte, der ofte blev bygget ovenpå ældre »byggegrunde«, syntes at falde på disse linier.

Før han døde i 1931, i en alder af femogfirs år, havde Watkins skrevet adskillige bøger om sine fund (hvoraf den mest berømte er »The Old Straight Track«, udgivet af Methuen & Co., Ltd. i 1925) og et bemærkelsesværdigt mønster var begyndt at danne sig. Linierne var ikke blot tilfældige linier, som løb her og der over landskabet — de var tilbøjelige til at løbe sammen på visse punkter, hvor der sædvanligvis var et eller andet væsentligt monument eller bebygget område. (Såvel Stonehengesom som Avebury, der står som de bedst kendte af forhistoriske engelske bebyggelser, har adskillige linier løbende gennem sig, og det er ganske åbenbart i tilfældet Stonehenge, at bygmestrene kendte til dem). Et landsomfattende net eller gitter af linier begyndte at åbenbare sig.

Det næste betydningsfulde fund blev gjort, ikke i England, men i Frankrig. Vi går frem i tiden til nyere årtal; helt nøjagtigt til 1954. Det var i det år, at franskmændene blev udsat for en af de største »bølger« (eller koncentrationer) af uidentificerede flyvende objekter, der er registre-

ret. De mystiske »flyvende tallerkener« blev set over hele landet, og Aimé Michel, en fransk akustik-ekspert, satte sig for at undersøge, om der var noget mønster, der kunne forvandle UFO-erne fra en flåde af spøgelser til noget, som kunne gøres til genstand for videnskabelige studier.

Han fandt et mønster. Det var ét, der meget mindede om Alfred Watkins' (selv om han naturligvis intet kendte til Watkins) deri, at det bestod af liniedannelser, som løb sammen i »centre«. Imidlertid blev linierne dannet, ikke af forhistoriske bebyggelser, men af tallerken-observationer — idet han kun tillod observationer fra én enkelt dag at indgå i en linie. På trods af denne strikse begrænsning fandt man alligevel et spindelvæv, og senere blev to af linierne (eller »orthoteni«-ne, som Michel kaldte dem) forlænget rundt om Jorden, og mange efterfølgende bølger blev noteret på eller i nærheden af dem.

Disse to emner, »leys« og »orthoteni«, som ved første øjekast ikke syntes at have nogensomhelst forbindelse, blev for første gang ført sammen af J. A. D. Wedd, en industriel formgiver, som bor i Chiddingstone, Kent (England). I 1961 udgav han en lille folder om emnet, kaldet »Skyways and Landmarks«, som præsenterede hans synspunkter og gav nogle eksempler på UFO-observationer, som havde fundet sted på »leys«.

Der var imidlertid den hage ved det, at alle de fundne »leys« befandt sig i England, og alle »orthoteni« i Frankrig, så der var stadig ingen beviser, der kunne berettigede en konklusion om forbindelsen mellem de to former for liniedannelse. Der skulle megen kulegravning til — i gammel tallerken-litteratur, og indsamling af observationer, efterhånden som de indløb — før man fandt et »orthoteni«-mønster i England. Men da så et sådant system først var fundet, blev det opdaget, at alle »orthoteni«-tillige var »leys«; dette — i forbindelse med den kendsgerning, at netgitteret var så symmetrisk og dannede »centre« (hvoraf de to væsentligste var et center i den Engelske Kanal og et nær Cambridge) — gav et bevismateriale, der nok kunne berettigede til konklusioner. Aimé Michels »orthoteni«: Calais-Southend, den eneste af hans linier, som krydsede den engelske kystlinie, indgik også i det store billede, og man fandt ud af, at den var en »ley«.

Dette bringer os frem til nutiden og Mariner IV's fotografier. Det bedste af disse er nr. 11, som viser kraterer i den egn, der er kendt som Atlantis. Det som imidlertid ikke almindeligvis er blevet bemærket, er en række meget fremtræ-

dende »lyse pletter«, som ser ud til at befinde sig på Mars' overflade, men som ikke findes på mine (Goddards) tilsvarende billeder af Månen. Når der trækkes linier mellem disse og forskellige naturlige landskabs-punkter, kom endnu en gang et mønster til syne.

Ingen af liniedannelserne havde mere end tre punkter, og dette ville efter den sædvanlige metode have gjort dem ugyldige, for Watkins fastsætter, at en »ley« mindst skal have fem punkter.

Men de er uhyre interessante derved, at de danner en næsten fuldstændig ligebeinet trekant med en lodretstående side. Vinkelen mellem basis og den lodrette side er, så vidt jeg kan dømme ud fra almindelig projektion, fuldstændig ret (90°). Hjørnevinklerne har en forskel på 1 grad — den ene er 33 grader og den anden 34 grader.

Billede nr. 11 er naturligvis ikke det eneste, der har »lyse pletter«, det er blot et, der har tilstrækkeligt mange andre detaljer til at muliggøre en »trækken linier« (det deler iøvrigt denne egenskab med nr. 10, og nogle linier og centre blev fundet på dette sidstnævnte, selv om der ikke var nogen trekanten). På nr. 5 bemærkede jeg noget, som så ud som et svagt mønster mellem tre af de lyse pletter (som jeg fra nu af vil kalde »bavne« (altså en slags bålpladser, (»beacons«)), eftersom sådanne bavne udgør en betydelig del af mange jordiske »leys«. Hvorvidt det virkelig er bavne (på Mars), ved jeg naturligvis ikke, men de kunne godt være det).

Da jeg rettede mit forstørrelsesglas mod den mærkelige formation (på billede nr. 5) blev den tydeligere, og man kunne se, at den bestod af to cirkler hver med en lille trekant i midten. Fra randen af disse cirkler løb svage, kurvede linier over til to af bavnene. Området, som landemærket befandt sig i, er det, der er kendt som Zephyria.

Undersøgelser af nogle af de andre fotografier afslørede lignende mærker. For eksempel viste fotografi nr. 7 et mærkeligt pilemærke inde i et krater, hvor pilen næsten (men ikke helt) pegede yå en havn i nærheden. Man kunne i forbifarten nævne, at det her aftegnede mønster ligner det, som blev set på siden af et UFO under en nu berømt observation i Socorro, New Mexico.

På det ottende Mariner-billede er der en anden formation rundt om en bavn. Nord for den lyse genstand er der en trekant med en parallel-linie nær basis. Syd for den er der en del af et rektangel, hvor den ene af dets korte sider har en parallel-linie i nærheden. Endnu længere mod syd er der

et fuldstændigt rektangel og dets ene ende er knyttet til en halvcirkel, som går rundt om hele formationen. Denne (halvcirklen) ser imidlertid ikke ud som et krater.

Fotografi nr. 10 viser to besynderlige geometriske figurer nærvæd en bavn inde i et stort krater. Den ene er en uregelmæssig pentagon (femkant) med et rektangel indeni. Fire linier fører som radier fra rektangellets fire hjørner ud til fire af pentagonens. Den anden figur er en cirkel med en mindre cirkel indeni, igen med radier fra den ene cirkel til den anden. Bavnene berører ingen af disse figurer; den findes næsten stik nord for den lille cirkel (og også her gælder det, at cirklerne ikke ligner kratere).

Mærkeligt nok er billede nr. 11, skønt langt det bedste med hensyn til linedannelser, det dårligste af billederne, når man tænker på disse symmetriske mønstre. Der er svage antydninger ved hver bavn, og den bedste er en omvendt "8"-figur med et "V" i den nederste del, lige nord for en bavn, som ligger nær den vestlige side af billedets ramme. Selv denne figur er imidlertid ikke nær så overbevisende som nogle af mærkerne på de andre fotos.

Det femtende billede er måske det bedste i henseende til disse formationer. Selv her, som tilfældet var med de andre billeder, må man have lup for at se mærkerne ordentligt, men de er meget klart optrukne, og der er to nøjagtigt afgrænsede områder. Det første mønster ligger næsten lige midt i billedet. Det består af en "M"-lignende figur inde i en cirkel, og i "M"-ets midte er der en bavn. I den vestlige side af denne cirkel er der to trekanten, den ene stik syd for den anden. Den nordlige har fået "parallel-trukket" en af siderne, som vi før så det et andet sted.

Men det mest slående træk ved dette billede er en meget svær linie, som løber diagonalt over det syd-vestlige hjørne af billedrammen. Midtvejs deler linien sig i to, og sammen med de øvrige mærker ser det hele ud som en del af et generalstabskort! Lige før stedet, hvor linien deler sig, er der en gruppe rette linier og rette vinkler, som ender med to kurvede linier. Disse sidste falder sammen på præcis det sted, hvor »vejene« deler sig. Den ene af disse veje fortsætter herfra hen til en anden samling af tilsvarende kurvede linier, hvor det ser ud til, at den slutter. Den anden fører i en mere sydlig retning, hvor den møder en cirkel med et omvendt »V« i midten. Herfra fortsætter to parallelle linier nedad til en mindre cirkel ved kanten af rammen. Dette ses

i det område af Mars, som kaldes Phaethontis.

Efter Mariner IV sendte sine billeder hertil, har der været et andet fænomen, atter uden forbindelse med det foregående, som er nået frem til avisoverskrifterne. Det drejer sig naturligvis om de mærkelige hændelser i den lille landsby Warminster, Wiltshire. Siden jul (1964) har beboere i den sydlige del af byen været udsat for mærkværdige lyde, som er blevet beskrevet på forskellige måder. Nogle udtaler, at det lød som læssevis af grus, der faldt ned på et tag, andre, at det var som om grene fra træer blev trukket afsted hen over jorden; atter andre sammenligner lydene med »summen« eller »vibrationer«. En person rapporterer, at han blev skubbet hårdt op mod en mur af »voldsomme lydbølger«, og der har været tilfælde, hvor duer og mus er blevet dræbt af lyden.

For endnu kortere tid siden er mærkelige ting blevet set i luften over byen, næsten altid med retning sydpå. Nogle er blevet beskrevet som cigarer, stående på højkant (Aimé Michel nævner meget ofte disse i sin bog: »Flying Saucers and the Straight-Line Mystery«), andre blev beskrevet som »rødgloedende ildragere«, og for nogen tid siden blev en genstand med det kendte »flyvende tallerken«-udseende fotograferet af en af byens indbyggere. Der foregår helt bestemt noget meget usædvanligt dér.

Der er et »ley«-knudepunkt i Warminster, og det er stort. Ikke mindre end elleve linier, hver med over fem forhistoriske steder, krydser hinanden på et sted i den sydlige del af byen. En af de nævnte »leys« har ikke mindre end tretten punkter, og den, som går gennem Charlton Center (meget omtalt i 1963) har tolv.

Hvad kan man nu tænke sig at uddrage af alt dette? Vi har linedannelser på Jorden og Mars, hvoraf linierne på Jorden tilsyneladende har forbindelse med mærkelige (skønt åbenbart intelligensstyrede) genstande, som kommer tilsyne på himlen. Rundt om de »bavne«, som udgør en vigtig del af Mars-linierne, er der symmetriske former, som udviser alle mulige tegn på, at de er beboelser af en eller anden slags. (Det faktum, at Mars har en tynd atmosfære og befinder sig temmelig langt fra Solen, får ikke mønstrene til at forsvinde; de er der, hvadenten videnskabsmanden kan lide det eller ej). Og nu har vi sære begivenheder rundt om et væsentligt »ley«-knudepunkt i Wiltshire. Hvad kan det alt sammen betyde? Kun tiden vil vise det.

Kilde: Flying Saucers, august 1966. /IOKj.

MARS

Billed-Ortikon fotografier af Mars-kanaler

Gordon H. Evans.

I de sidste mange år har astronomer set kanalerne på Mars; eller rettere nogle astronomer har set dem. Man kan endog sige, at der findes to kategorier af planet-observatører: »kanal-seerne» og »ikke-kanal-seerne«. De, som har set kanalerne, beskriver dem, i ord og tegninger, som et fint net af indbyrdes forbundne linier, der dækker planetens hele overflade med undtagelse af polerne.

Den mest berømte af »kanal-seerne» var Percival Lowell, som i slutningen af det 19. århundrede grundlagde et observatorium i Arizona, i hovedsagen med henblik på studiet af Mars. Mange mennesker har læst Lowells populære bøger »Mars and its Canals» (1906) og »Mars as the Abode of Life» (1909). Hans pragtfulde kort og skitser viser, at kanalsystemet stærkt ligner et jordisk transportsystem (eller -net). Lowell var overbevist om, at kanalerne var vandveje, konstrueret af en Mars-race, der var ved at dø på grund af tørke, og at de var beregnet på den årlige transport af planetens lille tiloversblevne lager af vand fra Pol-kalotterne ned til landbrugsområder ved Ækvator.

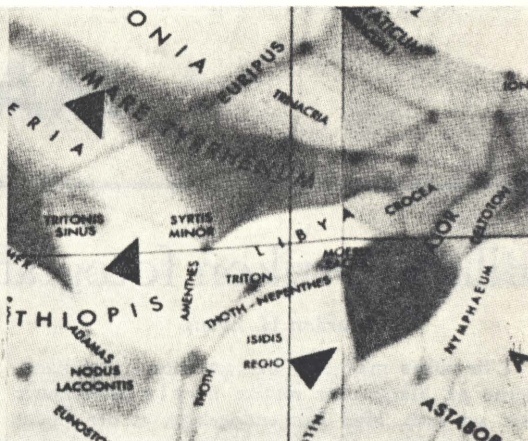
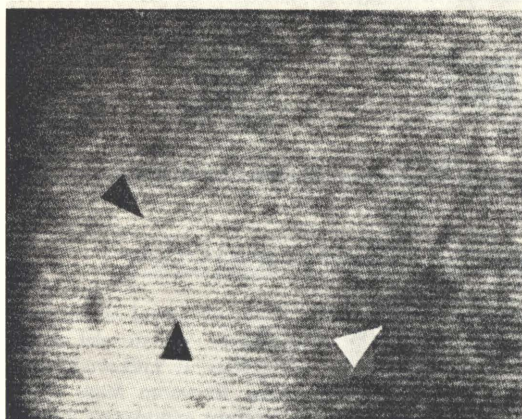
Men mange astronomer, som har set efter kanalerne, har dog ikke set noget. I tidens løb har en debat om kanalernes eksistens raset i astronomiske kredse. Man må vist sige, at meningene i de seneste år har fået overvægt til ugunst for teorien om intelligensskabte kanaler. Man antager, at det, der er blevet set, enten er optiske illusioner eller måske revner i Mars-overfladen. Kun meget få astronomer mener, at kanalerne er et gigantisk ingeniørarbejde, udført af en højt udviklet civilisation på Mars.

Besværet med at bevise eksistensen af kanalerne ligger i, at de er uhyre vanskelige at fotografere; de står som meget små detaljer på Mars-overfladen. Idet en lysstråle kommer ind i Jordens

atmosfære, bliver den brugt på grund af forskelle i luft-tæthed. Dette medfører for sin del svage, men meget hurtige bevægelser af kikkert-billedet på den fotografiske plade. Eftersom Mars er en svag lyskilde, må man benytte exponering på tid. En hurtig film er grovkornet og derfor ikke særligt velegnet til at opfange de svage aftegninger af kanalerne. Den finkornede film har en lang belysningstid og medtager således alle de lysstråler, der når den gennem Jordens atmosfære. Som følge heraf er kanalerne på Mars aldrig blevet tilfredsstillende fotograferet, i hvert fald ikke efter konventionelle metoder. Gang på gang har Mars-specialisterne sagt, at de har fotograferet kanalerne, men når bevismaterialet bliver fremlagt, er der kun meget lidt at se, i hvert fald med en lægmands øjne.

Imidlertid har man for nogle få år siden taget en ny teknik i anvendelse, som for første gang muliggør virkeligt tilfredsstillende fotografering af Mars' kanalsystem. Teknikken kaldes billed-intensivering eller forstærkning, og man benytter sig af et meget enkelt princip. I stedet for et kamera anbringer astronomen en foto-katode (negativ pol) bag teleskopets linse. Når en lysstråle rammer foto-katoden, omdannes den til elektroner, der kastes ud fra den anden side. Elektronerne accelereres op og rettes hen mod en målskive. I nogle af billedforstærkerne består målskiven af en selvlysende skærm, som — med et minimalt tab af skarphed — gengiver det billede, der ses i teleskopet. I andre systemer, de såkaldte billed-ortikoner, udgøres det endelige fremvisnings-led af en fjernsynsskærm.*

Man kunne tænke sig, at billed-forstærkerne eller billed-ortikonerne ville medføre et tab af detaljer, snarere end en forøgelse. Men i virkeligheden er dette ikke tilfældet. Den store fordel ved billedforstærkerne er, at de tillader teleskop-billedet at blive gjort kolossalt meget lysere. For



Forstørret udsnit af billed-ortikon fotografi af Mars (tv) viser en tydelig lighed med en del af et af Lowell Observatoriets kort af planeten. Kortet viser området omkring Syrtis Major; pilen til højre (hvid på fotografiet og sort på kortet) peger på Syrtis Major. Bemærk de buede kanaler, der rejser sig som horn fra Syrtis Major i området Crocea. De to store kanaler i venstre side af kortet har deres udløb i vestkysten af Mare Cimmerium, nær Tritonis Sinus. Kortet er af den type der ofte, før i tiden, blev tegnet efter teleskop-observation.

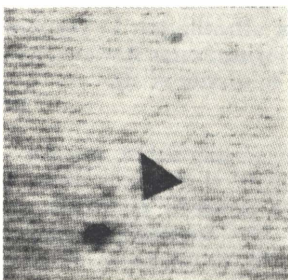
eksempel har et lys-foton, som kommer ind i et billed-ortikon system, mellem 20 og 200 gange større chance for at blive optisk indfanget end ved anvendelse af konventionel foto-astronomi. Derfor er billed-forstærkeren eller billed-ortikonen et ideelt middel til løsning af problemet: fotografering af Mars-kanaler. Med et meget stærkt oplyst billede kan man anvende hurtige film og kort eksponeringstid, og kanalerne kan derfor indfanges i de øjeblikke, hvor man »ser« godt, altså når atmosfæren holder sig i ro et sekund eller to.

På billederne, som ledsager denne artikel, vises resultatet af noget arbejde med billed-ortikon. Fotografierne er formentlig ikke de mest slående, der er blevet taget. Det benyttede teleskop var et 12-tommer Cassegrain, anbragt i den sydvestlige del af USA. Tidspunktet var sidste gang, Mars stod overfor Jorden i foråret 1965. »Syns«betingelserne på dette tidspunkt blev af astronomen, som tog billederne, beskrevet som kun »ringe — antagelige«. På trods af det lille instrument, de ringe »syns«betingelser og den kendsgerning, at det billed-ortikon system, der blev anvendt, nok

ikke er det bedste, der kan skaffes med henblik på fotografering af Mars-kanaler, er resultatet omkring 15 gange bedre end fotografering af Mars efter konventionelle metoder — med tilsvarende udstyr og under tilsvarende betingelser. For videnskabsmanden betyder dette, at fotografering af Mars med anvendelse af den nye elektroniske teknik, ligger halvanden størrelsesorden bedre end uden denne. For lægmanden betyder det, at fotografier kan tages 1.500 procent bedre end den gamle slags.

I virkeligheden har man tilsyneladende taget billed-forstærkede fotografier af Mars siden midten af 1950-erne. Jeg mener, at da Mars var nær Jorden i 1956, blev et omfattende arbejde af denne art udført på mindst to observatorier, nemlig Lowell, nærved Flagstaff, Arizona, og Mt. Wilson i Kalifornien. Ikke desto mindre er de fotografier, der her er reproduceret, så vidt jeg ved de første af denne slags, der nogensinde er offentliggjort af Mars. Hvorfor det er tilfældet, når man tager den nye tekniks store effektivitet i betragtning, er lidt af et mysterium. Hvorfor har der ikke været vist tilsvarende, eller meget bedre, forstærkede billeder i astronomiske tids-

skrifter, og derfra fundet vej til verdenspressen? Vi kan kun gætte på svaret, og et blik på fotografierne antyder, hvad vi skal gætte på. Noget af Mars' kanalsystem er synligt på billederne. Under et omhyggeligt studium af et originalt tryk kan man lige netop skelne det vidtstrakte, spinkle, indbyrdes forbundne system, som er beskrevet af Lowell og hans meningsfæller. Kun visse dele af det er tilstrækkeligt klare til at kunne gengives, men den del, der er det, er ikke til at tage fejl af. Kanalerne er her, og de ikke blot er her, men de minder i høj grad om en høj teknologisk civilisations ingeniør-arbejde — hvadenten de så er vandveje eller ej.



Denne lange kanal er formentlig Protonilius på den nordlige halvkugle af Mars. Den mørke plet er et »hul« i negativet, forårsaget af et støvkorn der, hvor kameraet og teleskoplinsen er sat sammen. Tre svage prikker på Protonilius' del kaldes Ismenius Lacus. Nord og syd er blevet ombyttet på disse fotografier i henhold til astronomisk sæd-vane.

Jeg tror, det er overordentligt sandsynligt, at de radikalt forbedrede fotografier af Mars, som er taget i løbet af de sidste par år, med vilje er blevet holdt tilbage — efter henstilling fra staten. De afslører i for høj grad en videnskabelig kultur, langt forud for vor, én, som kunne sende rumskibe til vor verden. Dersom offentligheden indså, at en sådan Mars-civilisation eksisterer, ville det være en meget let følgeslutning at drage, at de flyvende tallerkener er Mars-fartøjer. Denne følgeslutning ønsker staten ikke at offentligheden skal drage; derfor er en meget væsentlig opdagelse, som måske er gjort ved mange observa-

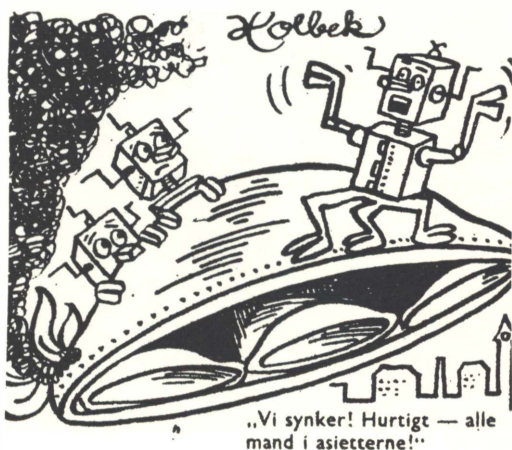
tioner, — efter denne forfatters mening — blevet undertrykt. Regeringen spiller en uelskværdig rolle i vor søgen efter sandhed.

Hvad nu — har læseren måske allerede spurg sig selv — med Mariner IV's billeder? De viste ingen kanaler. Det er rigtigt, at United States Air Force og the National Aeronautics and Space Administration offentliggjorde kort, som viste mange af de fremtrædende Mars-kanaler, og den bane, som Mariners kameraer dækkede, var indsat på kortet. Det ene Mariner-billede efter det andet skulle have vist kanaler, hvis de var dér. Men ingen af dem viste kanaler. Det er sandt, at nogle mennesker, heriblandt funktionærer ved NASA, har set svage linier hen over nogle af Mariner IV's billeder. Men ingen af de klart optrukne kanaler, som ses på kortene, er synlige.

Sandt at sige, hvor kom så det kanal-system, som vises på NASA og luftvåbnets kort, egentlig fra? Hvordan er det udledt — siden det kunne blive modbevist? Jeg tror, at disse spørgsmål i sandhed er meget interessante. Hvad fortæller de os om Mariner IV's mission og de fotografiske resultater heraf?

* Der er kun fremkommet meget få artikler om billed-forstærkere eller billed-ortikoner. Én, som måske kan interessere læseren, er: »Image Orthicon Astronomy« af J. A. Hynek og J. R. Dunlap i »Sky and Telescope«, Volume XXVIII, nr. 3, (September 1964), siderne 126—130.

Kilde: Flying Saucer Review, juli/august 1966. /IOKj.



Mystikken vedvarer

Af Antonio Ribera og José M. Oliver.

Meget har allerede været talt og skrevet om Mariner IV's Mars-billeder, og hverken denne diskussion eller bearbejdningen af materialet er endnu afsluttet. Der fremkommer jævnligt artikler, der udtrykker skepsis over for billederne, mens andre i forargelse over »ufologernes overdrevne mistro« påpeger, at allerede en måned efter forsøgets afslutning var samtlige 21 Mars-billeder offentliggjort, og — »altså er der ingen grund til mistænksomhed længere«. Vi har fundet, at det ville være spild af tid og spalteplass at følge denne diskussion op, så længe den kun byggede på formodninger og løse påstande. Den følgende artikel fremlægger imidlertid nogle forbløffende kendsgerninger i forbindelse med netop det Mars-billede, der fra alle sider blev anset for det bedste, og som også ifølge sine forudsætninger burde have vist mest. Ikke mindst på baggrund af de to foregående artikler må den følgende virke tankevækkende. Artiklen er skrevet af to velkendte spanske forskere, nemlig vicepræsidenten for Centro de Estudios Interplanetarios, Barcelona, og sekretæren for Agrupación Astronómica de Sabadell, og har været offentliggjort i »The Strolling Astronomer«, University Park, New Mexico, USA, samt i »Flying Saucer Review«, Charing Cross Road, London, fra hvis maj-juni nummer 1966 den er oversat af BJ.

Red.

Indledning.

Det var noget af et chok for videnskaben som helhed, da den langt om længe kunne kaste et blik på de fotografier af Mars, som rumsonden *Mariner IV* sendte tilbage, og som udviste stor lighed med Månens overflade. Ved første blik rettede disse billeder et hårdt slag mod den gamle opfattelse, at Mars ville være en verden af sandørkener og golde landskaber, mere eller mindre blottet

for liv, uden mindste lighed med vor satellit, Månen. Det var, da vi studerede denne lighed, at vi faldt over et fotografi af månekrateret *Clavius*, der, da det blev sammenlignet med *Mars-billede nr. 11*, viste sig at rumme en af de største overraskelser i vort liv:

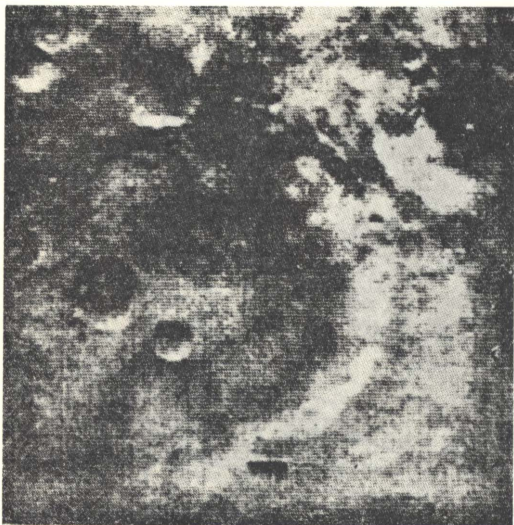


Fig. 1.



Fig. 2.

Allerede ved et flygtigt blik var ligheden mellem de to fotografier påfaldende. Da en lægmand blev præsenteret for dem, antog han dem uden tøven for at være billeder af samme egn. Men en lægmands formodning var os naturligvis ikke nok, og vi gik i gang med at foretage en videnskabelig undersøgelse af de to billeder, idet vi sammenlignede dem efter de mest idiotsikre metoder og opsummerede vore resultater.

Det følgende er, hvad vi fandt frem til — — —

Fotografierne.

Om Mars-billede nr. 11 (fig. 1) er offentliggjort følgende data: Optaget gennem grønfilter fra en afstand af 7.800 miles med solen halvvejs oppe på marshimmelen. Området er sandsynligvis Atlantis, beliggende mellem Mare Sirenum og Mare Cimmerium (31° sydl. br., 163° længde). Områdets udstrækning: Øst-vest 170 miles, nord-syd 150 miles. — — — Det amerikanske tidsskrift »Sky and Telescope« hævdede forbavsende nok i sin udgave for september 1965: »Den gigantiske, cirkelformede struktur, der her dækker det meste af venstre side, ligner månekrateret Albategnius (Sic)«. Vi kontrollerede efter, — og ligheden er ubetydelig i forhold til *Clavius*.

Standardfotografiet af *Clavius* (fig. 2) er taget i skråt perspektiv, idet det er beliggende meget sydligt på Månen (br.: — 86° . L.: — 13°). Det dækker et område på 155 miles øst-vest gange 380 miles nord-syd.

Derfor besluttede vi, efter at vi ved første øjekast havde bemærket ligheden, at lave en ortografisk projektion af dette månebillede, så de to billeder kunne sammenlignes på ens grundlag. Til fremstilling af vor tegning anvendte vi »Månekort« af H. P. Wilkins (kort XXIII) og nåede frem til det resultat, der vises i fig. 3. Den punkterede linie svarer til fotografiet fig. 2.

Den anvendte kartografiske metode.

Det første, vi måtte gøre for med held at sammenligne de topografiske træk på de to fotografier, var at tegne et kort efter marsfotografiet; derefter måtte vi lægge kortene over hinanden og endelig for det tredje notere os alle lighedspunkter og overensstemmelser mellem de to kort.

Det kartografiske arbejde med marsfotoet var ikke alt for let til at begynde med. Detaljerne er ikke overalt tydelige; nogle af dem er imidlertid tydelige nok til at kunne genkendes som kratere og bjerge. Ifølge adskillige videnskabsmænd kan

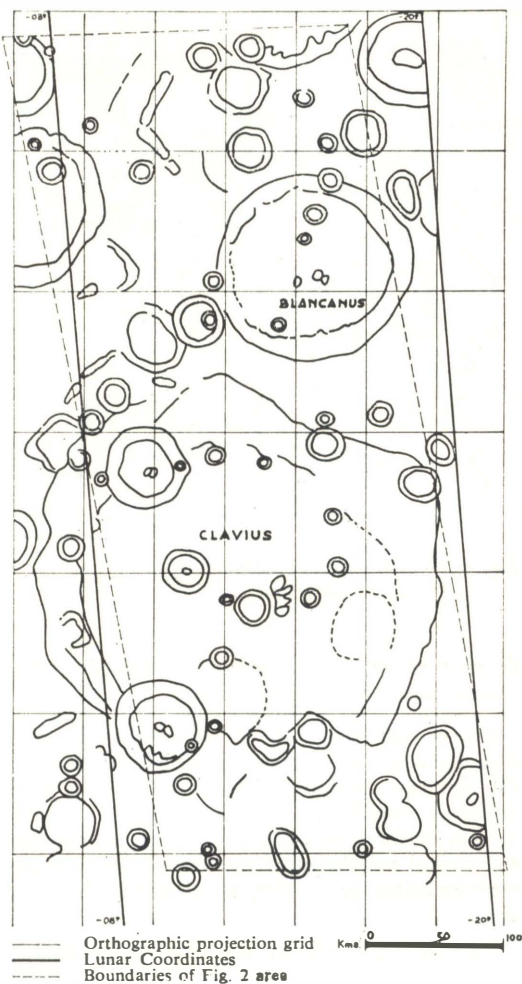


Fig. 3.

de hvide, uskarpe områder være forårsaget af sne eller tåge. Idet vi antager, at både tåge og/eller sne findes i nærheden af og på toppen af krater-volde og bjerge, er det rimeligt forsvarligt for os at benytte disse hvide områder som topografiske detaljer og indtegne dem på vort kort i overensstemmelse hermed. Resultatet af dette kartografiske arbejde kan ses på fig. 4. — Sammenlign den venligst med fig. 1.

Eftersom ikke alle detaljer på *Clavius* fotografiet genfindes på marsbilledet, tegnede vi et nyt kort over *Clavius*-egnen, idet vi kun medtog

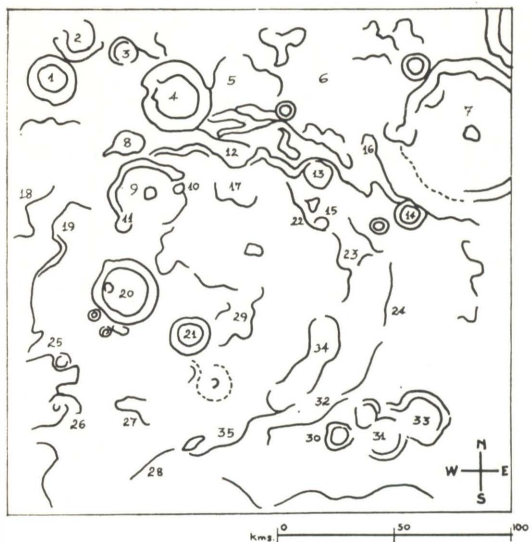


Fig. 4. — Mars-kort konstrueret efter fig. 1.

de mest relevante detaljer, nemlig dem, der modsvarede detaljer på marsbilledet.

Det er nødvendigt nu at bemærke, at fotografiet, der blev taget gennem grønfilter fra *Mariner IV*, blev taget praktisk talt fra zenith af det fotograferede område, d.v.s. fra en vinkel på ca. 90°. Vi kan derfor i praksis betragte dette billede som en vertikal projektion af marsoverfladen, idet afvigelsesvinklen er så lille, at vi kan se bort fra den.

På den anden side er vor ortografiske projek-

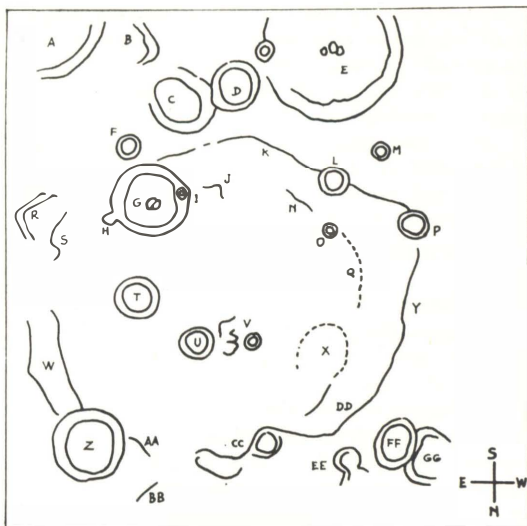


Fig. 5. — Clavius-området med korrigeret perspektiv.

tion af Clavius-området også 90°, — og dog stemte de angulært ikke helt overens. Det gør de derimod, når måneprojektion udføres som set fra en vinkel på 70—80°. Det gjorde vi derfor. Med denne korrektion udført og kun de relevante detaljer medtaget fremkom kortet fig. 5.

Vi satte numre på Mars-detalljerne og bogstaver på månekortet for at kunne opstille en liste over overensstemmende detaljer. Endvidere fandt vi det rimeligt at indføre en points-skala fra 1 til 10 svarende til graden af overensstemmelse mellem de observerede detaljer.

Historie med morale

Farmand, der gerne ville have lidt fred for ungerne, opdagede, at der var et verdenskort i avisen, rev det i stykker og sagde:

— Så, nu kan I se, om I kan samle det igen!

Og så håbede han på fred i det mindste en halv time.

Fem minutter efter mødte flokken op ved fars lænestol i triumf.

— Har I allerede samlet det? spurgte han lidt forbløffet, men samtidig en smule stolt over, at han havde så kvikke børn.

— Jah, sagde den ældste — det var da nemt nok. Der var et menneske på bagsiden — og når først mennesket var, som det skulle være, så var verden det også!

Tabel over sammenligninger.

Mars-signatur	Måne-signatur	Points for overensstemmelse	Bemærkninger
1—2	A	3	De to marskratere svarer til NV-væggen i månekrateret.
3	B	2	Overensstemmelsen gælder kun beliggenheden.
4	C	9	Overraskende lighed mellem måne- og marskratere.
5	D	7	Uklart marsområde svarer både i form og beliggenhed til månekrater.
6	E	2	Som ovenfor.
7	E	5	Samme form og detaljer i begge kratere, men forskudt position.
8	F	7	På Mars ligner det en bakke, på Månen et krater.
9	G	9	To meget ens kratere; dog har marskrateret et brud i kratervæggen.
10	I	9	To små kratere på volden af 9-G.
11	H	9	Som ovenfor.
12	K	4	Stort område i N-væggen af det marsiske ringbjerg svarer til samme i S-væggen af Clavius.
13	L	7	Lyst område på Mars, krater på Månen.
14	P	10	To kratere af samme form.
15	O	7	Lyst område på Mars, krater på Månen.
16	M	6	Kraterlignende detalje på Mars svarer til månekrater.
17	J	5	Vestenden af detalje 17 på Mars sammenfaldende med bjergfremspringet J på Månen.
18	R	7	Overlapning af to topografiske profiler.
19	S	6	Som ovenfor.
20	T	8	Stor lighed i form, men ikke i størrelse.
21	U	10	De to kratere identiske.
22	N	7	Stor lighed mellem de store ringvolde.
23	Q	7	Som ovenfor.
24	Y	9	Som ovenfor.
25	W	3	Vestlige del af den store marsiske ringvold minder svagt om østvolden af Clavius.
26	Z	1	Mars-område uden detaljer sammenfaldende med månekrater.
27	AA	6	Brudstykker af ringvold begge steder.
28	BB	7	Åben vold begge steder.
29	V	5	Lyst område på Mars sammenfaldende med ujævnt terræn på Månen.
30	EE	8	To ens kratere; marskrateret vanskeligt at se.
31	FF	8	Som ovenfor.
32	DD	8	Brudstykker af ringvolden begge steder.
33	GG	6	To kratere (marskrateret meget svagt), der er ens, men svagt forskudt for hinanden.
34	X	9	Mærkelig lighed mellem to forsænkninger.
35	CC	8	Lighed mellem kurver i ringvoldene.
Clavius & Marsringvold		10	Bemærk den ekstraordinære lighed mellem de to store formationer.

BREVKASSEN

Løst og fast om UFO-sagen

Til red. af UFO-nyt

De bedes venligst optage følgende:

I forrige nummer havde bladet en redegørelse over UNIVERSAL LINK's teorier, og omtalte blandt andet forskellige fænomener i England. Artiklen angreb *ingen*, og den behøver lige så lidt som dette indlæg, at give udtryk for redaktionens meninger. Og alligevel udløste den et angreb, der vel egentlig *kun* kan siges at være rettet mod UFO NYT's redaktion.

Alle abonnenter modtog en meddelelse fra Leif E. Pedersen og H. C. Petersen om et »nyt« IGAP, der *lover* ikke at præsentere læserne for »røg, flammer og sutsko«, og pointerer at *de* ikke er talerør for udefinerbar psykisk forskning.

Hr. H. C. Petersen, De burde som major ikke være så bange for røg og flammer. Det er da ikke ukendte ting i militæret. »Sutskoene« derimod er De åbenbart *ikke* så bange for, for De må da have haft listeskoene på, da De fik listerne (med nye abonnenter). I hvert fald har vi kun abonneret på bladet i år, og fik alligevel brev fra Dem. Og endelig, De er ikke talerør for udefinerbar psykisk forskning? Hvad så med Deres foredrag i Psykisk Oplysning 11. november?

Hr. H. C. Petersen, det tjener Dem til liden ære, dette brev De sendte os. Var De utilfreds med artiklen, eller fandt De den malplaceret, burde De have givet Deres mening tilkende overfor bladets redaktion, og ikke overfor bladets *læsere*, *privat*.

Forøvrigt er vi mange, der forstod meningen med denne artikel og lige så mange, der forstod Deres hensigt.

De giver Dem ikke af med udefinerbar psykisk forskning.

Kære H. C., al forskning er søgen. Og »psyken« er som helhed ikke til at definere. Hvis De engang skulle møde en beboer fra en anden klode, så vil han eller hun fortælle Dem, at det ikke vil være muligt for menneskene at deltage i inter-

planetarisk samkvem, sålænge mennesket ikke forstår, at religionen ikke er noget, man tror på, men noget, man efterlever, noget, man er. Blandt andet *en god kammerat*. Og at man ikke er med i de »voksnes« rækker, når man håner anderledes tænkende. Enhver form for religion stiller krav om redelighed og ærlighed. Er det latterligt?

På trods af Deres indstilling til UNIVERSAL LINK o.s.v., tror jeg nu nok, at *den* institution klarer sig. De hilser os velkommen i IGAP og »Fællesskabet af Kosmos Sønner og Døtre« på tværs af alle gængse forestillinger. De må undskylde. Hvordan skal *det* forstås, når røgsløret eller tågen letter, ser det for mig ud som om De mener, at vi skyndsomst skal skifte over til *Deres* blad for at høre med i det fællesskab.

Det turde dog være unødvendigt. Vi klarer os.

Til UFO NYT's redaktion vil jeg gerne sige, den omstridte artikels indhold er i denne forbindelse ligegyldig, men vi er mange, der glæder os over, at UFO NYT også bringer andet nyt end netop uidentificerede *objekter*. Alle disse fænomener hører jo netop med i den nye tid. Nye frekvenser skaber nye ting, ny tænkning, nye opfindelser, ny *forståelse*.

Denne forståelse har UFO NYT's redaktion allerede, den lover godt for fremtiden, vi glæder os til næste nummer.

På manges vegne

G. Haubech-Lenssinger.

KORT SAGT — — —

*Du skal alle dine dage
ville verden
ville livet
ville kampen
fremfor kivet.*

(Nis Petersen).

I forbindelse med artiklen »Hvad var det?«, side 165 i juli-aug. nummeret, har vi fra Norge modtaget følgende svar.
(red.).

Dersom substansen har forbindelse med UFO kan man gjøre seg følgende refleksjoner, som bare bør betraktes som et »morsomt« tankeeksperiment: At substansen oppløstes i pulverform kan skyldes vårt atmosfæretrykk som artet seg som vakuum således at substansens indre trykk oversteg denne og este ut og oppløstes. Jeg antar altså at den har eksistert under høyere atm. trykk.

Dette kan igjen bety at den opprinnelig var noe mer fast i form, men e.beskr. skulle den likevel ha stor overflate, og jeg tillater meg å sammenligne med f.eks. svamp eller vårt lungesystem, altså svært porøs således at luften den levde i kunne passere relativt uhindret gjennom hele massen. Dette kunne igjen bety at den benyttet luften som ekstrem, kanskje eneste, næringskilde, tilsvarende de nevnte eksempler, selvom den naturlige svamp benytter vannets egenskaper. (Leseren kan sikkert finne bedre eksempler).

Kommet så langt, hva er vel naturligere å avrunde påstanden med, enn at vi her har et utmerket levende luftrensningsanlegg.

Ja for sannsynligvis var det vel en levende primitiv organisme som hoppet og spratt omkring, og dette var vel bare refleksbevegelser utløst ved pirring (pirringsmiddelet var her stokken).

Og de selvsynende fosforaktige fargeskiftningene skyldes vel bare virksomme indre prosesser i denne døende organismen.

Så at denne substansen eksisterer synes ikke så merkelig som dens form, som vel kanskje kan få kjakene til en og annen ekspert til å dette ned, og påstå at dette er ikke noe naturfenomen. Nei, men kanskje et naturfenomen blant laboratorieprodukter .. blant fremtidens ..

Hvilke skulle egge til betraktninger — og visjoner.

Skal vi videre fastslå at disse visjoner er et for lengst gulnet og bestøvet kapitel blant eventuelle planetarer.

Jeg kan ikke fri meg fra å anta at denne høyst naturlige substansen må være av en utomordentlig estetisk nytelse i mørket.

Et levende pulserende univers av glitrende farger forent med enestående praktisk nytte.

Hvilke perspektiver mine herrer!

Ø.N.

☆

30 år efter

For nogen tid siden oplevede jeg det ejendommelige, som mange mennesker kender, at en episode som har ligget bortgemt i erindringens dybe skuffer, pludselig står lyslevende.

Det må have været ca. 1935. Jeg var spejder, og vi havde en sommerlejr, hvor vi ofte tilbragte påske- og andre lejrture. — Vi var et par stykker, som spillede krocket på græsset udenom lejren, det var fint klart vejr og stille. Lejren ligger ensomt og ved stranden, så fugle af mange slags holder til deromkring. Pludselig fik en af os øje på en »fugl«, der stod stille — tilsyneladende ca. 500 m fra os i vinkel 30°. — Hvad i alverden var det? sagde vi til hinanden, da vi opdagede, at det var en ca. 10 øre stor skive med en lille »bule« på. Den stod stille et kort øjeblik, og så forsvandt den mod nordvest i sådan en fart, at den var ude af syne i løbet af 0,0 — og der er meget vidt udsyn. Først da denne enorme hastighed gjorde det klart, at det ikke var en fugl, »vågnede vi op«.

»Det ved jeg ikke — det var noget mærkeligt noget«, sagde den ene af os. — Og så spillede vi videre — vi var jo drenge, og ingen af os omtalte det eller tænkte overhovedet på det mere. Jeg gjorde i alt fald ikke — ikke før nu for kort tid siden, og det slog mig da — at jeg dengang havde en følelse af at blive betragtet, medens den lille skive stod stille. — Der var ingen lyd eller andet at bemærke.

Nu har jeg set mange mærkelige ting på himlen de senere år, så nu tror jeg, at jeg så et UFO første gang i 1935.

Chris.

På skattekontoret:

— Kan jeg få 14 dages ferie?

— Undskyld, men hvorfor spørger De hos os? Er De ikke klar over, at De befinder Dem på skattekontoret?

— Jo, netop! Det er jo Dem, jeg arbejder for hele året.

☆

Utaknemmelighed er hovmodets datter.

(Fransk ordsprog).

☆

Når de dygtigste mænd bliver kujoner, bliver de middelmådige vilddyr.

(Ayn Rand).

NORGE

Norske vitenskapsmenn tar flygende tallerkner alvorlig

Studieselskapet for Norsk Industri arrangerer diskusjonsmøte om besøk fra andre kloder.

Torsdag den 20. oktober er det muligheter for å vite hvorledes norsk teknisk forskning stiller seg til spørsmålet besøk eller ikke-besøk fra andre kloder. Om kvelden denne dagen innbyr Studieselskapet for Norsk Industri til diskusjonsmøte i Forskningsveien 1 på Blindern over emnet »Har vi romskipsbesøk fra andre kloder?» Og så vidt Nationen har kunnet bringe i erfaring, er det første gang en norsk institusjon av denne karakter har viet fenomenet flygende tallerkner alvorlig oppmerksomhet.

Innledere på møtet blir ingeniør Kr. Løken og sivilingeniør Gunvald Weie. De har begge lovet å legge fram bilder og materiale som aldri tidligere har vært kjent i Norge. Man vil vie den tekniske vurdering av bildene stor oppmerksom-

het for bl.a. å diskutere hva som kan være ekte og hva som kan være falsum eller rett og slett forklarlige fenomener.

I USA er man nå kommet til at det har vært nødvendig å la enkelte universiteter assistere flyvåpnet i studiet av flygende tallerkner. Dermed er en ny situasjon inntrådt, og dette er et moment som også vil bli trukket fram i diskusjonen i forskingssentret på Blindern.

En rekke eksperter på romfart og astronomi har tilsagt sitt nærvær og lovet å være med i diskusjonen. Det gjelder bl.a. astronom Rolf Brahe ved Universitetet i Oslo, sivilingeniør Erik Tandberg, kjent fra utallige TV-programmer om romfart, og journalist Erik Lunde, som har skrevet flere reportasjer om amerikansk romfartsforskning.

NATIONEN 12/10 1966.

Fremmede vesener kontakter Jorda!

Sier UFO-forsker på Høybråten, og ber om rapporter fra Norge.

— Tusenvis av rapporter fra en rekke land tyder på at jorda stadig får besøk av fremmede romskip, sier designer Knut Aasheim på Høybråten i Oslo. — Jeg har studert UFO-fenomener gjennom flere år, interessen ble vakt da jeg med egne øyne så flygende tallerkener over Seattle.

— De utelukker ikke at det var et astronomisk eller optisk fenomen, eller kanskje en satellitt?

— Jeg så dem også, sier hans kone, — vi er overbevist om at det var fartøyer fra en fremmed planet.

— De siste tjue årene er det samlet inn en kvart million rapporter om UFO (Uidentifiserte flygende objekter), fortsetter Knut Aasheim. — En rekke vitenskapsmenn, også astronomer og rakettforskere, er opptatt av saken. I disse dager



er det kommet ut en bok i Amerika, »Intelligent Life in the Universitet«, resultatet av et samarbeid mellom den sovjetiske astronomen Josef Shklovskij, medlem av det sovjetiske vitenskapelige selskap, og den amerikanske romforsker Carl Sagan. De framsetter den teori at jorda gjennom dens lange utvikling flere ganger er besøkt av vesener fra andre planeter eller solsystemer, vesener som står langt foran oss i utvikling. De mener at akkurat i vår tid er vesener fra en annen klode ivrig opptatt med observasjoner av jorda.

— Men når de etter Deres mening svever like over hodene våre, hvorfor opptar da ikke disse levende vesener kontakten med oss?

— Det har de da gjort, svarer Knut Aasheim. — Vi har en rekke rapporter, også kommet ut i bokform, hvor folk forteller om sitt møte med vesener fra fremmede kloder. Dr. Ing. Daniel Fry forteller om sitt besøk i et fremmed romskip, at han svevde i det over New York, det oppnådde en hastighet på 13.000 kilometer i timen. Elisabeth Klarer fra Sør-Afrika har været om bord i et Venusskip. For ikke å snakke om George Adamski, han har skrevet flere bøker om sine møter med rommenn.

— Folk flest spør om det ikke er mer fantasi enn virkelighet bak disse bøkene, en spekulasjon i den aktuelle interessen for romforskning?

— Mange har den oppfatning at observasjoner av fremmede romskip er noe nytt. Men historiske studier tyder på at jordens eldste kulturer, fra Kina og fra klippehuler i Sahara, også fra indianernes kultur, observerte romskip. I år 1450 f. Kr. så den egyptiske farao Thutmoses III sammen med sin livgarde flere luftskip, beretningen ble skrevet ned så den kunne erindres i all evighet. I UFO-orientering 1966, et tidsskrift som kommer ut i Danmark, er det gjengitt en lang rekke historiske observasjoner. Fenomenene er så mange, og en rekke rapporter så vederheftige, at en kan danne seg et bilde av hva som foregår.

— Hva er årsaken til den intense aktivitet i vår tid?

— Det kan være at vesener på andre planeter er redde for våre atombombe-sprengninger. En kan ikke se bort fra at sprengningene har virkninger utover i verdensrommet. Kanskje skjønner også våre brødre på andre planeter at vi går vår egen undergang i møte hvis vi fortsetter, det kan hende at de vil forsøke å beskytte oss før vår fingring med atomene utrydder oss.

— De utforsker oss ikke for å angripe?

— Vi mennesker er ikke kommet lenger enn

at vi ofte reagerer fiendtlig på det ukjente. Vi må anta at disse vesener har en atskillig mer framstående kultur, kanskje en helt annen livsform. Noen hevder at de betrakter jorda som et rovereir, og ynkens over at vi ikke er kommet lenger. Kanskje vil de kontakte oss, for å hjelpe oss mot krig, nød og maktkamp.

— Som barmhjertige engler?

— Spott og skepsis følger med i dette arbeidet, mange er blitt gjort til latter for sine meninger. Det finnes en uendelighet av planeter i verdensrommet, jorda er som et fnugg. På mange planeter finnes det ut fra sannsynlighetsberegninger vesener som ligger tusener eller millioner av år foran oss i utvikling. Vi står ved terskelen til å gå ut i rommet, snart er vi på månen, romskip fra jorda er skutt ut mot Mars og Venus. Er det da så merkelig at vesener fra andre planeter tar turer til jorda?

— Det er ikke utenkelig.

— Det som var utenkelig i vår barndom er i dag en realitet, sier Knut Aasheim. — Vi leste om Lyn Gordon som spaserte i sitt romskip utenfor jorda, de voksne sa at vi ikke måtte sluke sånt sprøyt. Forleden spaserte amerikaneren Gordon virkelig i rommet på et romskip, hver og en jorda over kunne følge det i sin egen stue gjennom fjernsyn.

— Har UFO mange tilhengere i Norge?

— I betraktning av at vi arbeider på et område hvor nye verdener kan bli åpenbart for oss, er det altfor få. Mange er kanskje redde for at deres livssyn, deres gudebilde, kan bli slått i stykker. De vegrer seg derfor å se mot det nye. I Amerika er det mange som har kastet seg inn i studiet av de flygende tallerkener, og i Danmark blir det utgitt et — for øvrig ypperlig — tidsskrift. Vi er nå en gruppe interesserte i Oslo som vil arbeide for å spre opplysninger om UFO. Leif Fahre, som sitter ved min side, vil stå for informasjonstjenesten. Vi ber alle som iakttar ukjente flygende objekter om å kontakte oss på postboks 4203, Oslo 4. For også over Norge, til og med rett over våre hoder her vi sitter på Høybråten, er det observert flygende tallerkener.

— Ja, jeg ser at De smiler, fortsetter Knut Aasheim.

— Jeg smiler av at fotografen, Johan Brun, nå tok et bilde av Dem, og at lampeskjermen over Deres hode har en forbausende likhet med en flygende tallerken av Adamski-typen. Se bare på bildet.

Eigil Lian.

NORSKE DAGBLADET 24. sep. 1966.

Norske betragtninger...

af siv.ing. Per A. Oseland. M.N.I.F.

I denne artikkel peger Per Oseland på en række fænomener som nok bør følges med interesse af den, der er teknisk interessert i UFO-sagen. (F.P.)

Ved UFO-observasjoner hører vi ofte om elektromagnetiske virkninger. Bilmotorer går i stå, kraftstasjoner kopler ut, ur blir magnetiske og elektriske installasjoner viser unormal oppførsel.

Disse effekter kan benyttes til påvisning av UFO, og detektorer bygget på kompasprinsippet har i mange tilfeller gitt positiv reaksjon. Etter de utallige observasjoner som foreligger til nå må vi anta at UFO på en eller annen måte er istand til å oppheve tyngdekraftens virkning uten bruk av konvensjonelle metoder, hvordan vet vi ennå ikke noe sikkert om. En kan dog gjøre seg mange interessante refleksjoner (kfr. Adamski, Williamson, Kraspedon m.fl.).

Lar vi imidlertid disse mer eller mindre fantasifulle forklaringer hvile og istedet noterer oss hva vi idag vet om tyngdekraft, magnetisme, og UFO, kan vi komme et stykke på vei. Hvor står f.eks. vitenskapen idag i sitt syn på fundamentalkraftene. Vi kan si at den offisielle oppfatning er nokså konvensjonell. Vitenskapen må nødvendigvis bygge på naturlovenes yttringsformer, og en teori forblir en teori inntil årsaks-virkningsforholdet er statistisk bevist d.v.s. at sannsynligheten må anta astronomiske verdier. Først da kan vi si at teorien er vitenskapelig begrunnet og at vi er på sporet etter en naturlov.

Av denne grunn må vi ikke vente at det vitenskapelige bilde av fundamentalkraftene skal forandres vesentlig på grunn av de mange besynderlige UFO-observasjoner. Imidlertid vil ikke den vitenskap som arbeider objektivt avvise naturfenomener som en ikke har noen umiddelbar forklaring på. Vi kan her henvise til fenomenet kulelyn som hittil har trosset enhver forklaring, men som likevel er vitenskapelig anerkjent. Der er grunn til å tro at UFO-fenomenet er blitt oppfattet på samme måten. Når vitenskapen likevel ikke har tatt offisielt standpunkt til flygende tallerkner og tilknyttede fenomener kan dette skyldes det noe komiske skjær som har hvilt over saken. Vi skal heller ikke se bort fra at saken har politiske, økonomiske, kulturelle og religiøse aspekter og i høy grad militære. Offisielle uttalelser må derfor avvies nøye slik at de passer med de bevilgende myndigheters syn.

Vitenskapen har idag anerkjent følgende fire fundamentalkrefter: Sterke kjernefysiske krefter, elektromagnetiske krefter, svake kjernefysiske krefter og gravitasjonskraft. Forholdet mellom

disse krefter er som $10,39 : 10,37 : 10,25 : 1$. En merker seg her at en ikke trekker et skarpt skille mellom elektrostatiske kraft og magnetisme. Dette på grunn av at disse krefter vanligvis opptrer sammen i de fleste fysiske yttringsformer, og stort sett utviser de samme egenskaper.

Denne klassifisering utelukker likevel ikke den oppfattning at disse krefter henger sammen på en eller annen måte (kfr. Einsteins enhetsfeltteori), men å bevise dette matematisk ligger foreløpig utenfor den vitenskapelige kompetanse.

Man kan imidlertid lage seg passende arbeidshypoteser og forsøke rent eksperimentelt å ettervise en slik sammenheng. Gjør man det, kan det være nærliggende å velge tyngdekraft og magnetisme og stille spørsmålet om der finnes noen direkte sammenheng mellom disse krefter.

Det kan her kanskje være av interesse å referere et forsøk som ble utført i USA allerede i 1958. Forsøket ble gjort i forbindelse med planene for bemannet romferd til månen og Mars. En var klar over at en reduksjon eller oppheving av tyngdekraften ville forandre bildet ganske mye. Ifølge rapport fra Gravity Research Foundation ble forsøket utført ved at 60 alnico magneter (permanentmagneter) ble plassert mellom to stålskiver ca. 15 tommer i diameter. Disse ble så plassert i en brønn og satt i rotasjon ved 2400 omr./min. Under rotasjonen ble det konstatert et lite men tydelig avvik i tyngdekraften ved hjelp av et Carter gravimeter. Dette avvik kunne ikke etterspores til hvirvelstrømmer, magnetiske effekter eller andre opplagte forklaringer. Besynderlig nok var virkningen best når rotoren var omgitt av massivt materiale som f.eks. i en sementbrønn. Dette eksperiment synes å vise en viss sammenheng mellom tyngdekraft og magnetisme som kanskje kan utnyttes til fremtidig rumfart. Man kunne spørre om en liknende forbindelse eksisterer mellom gravitasjon og elektrostatiske felter. Forsøk utført i Canada for en årrekke siden synes å tyde på dette. Der ble en lett skive (tallerken) ladet opp til en spenning på 4000—5000 volt slik at den ene siden av skiven var positivt og den motsatte negativt ladet. Ifølge rapport fra det institut som utførte forsøkene lyktes det på denne måten å få skiven til å sveve fritt etter levitasjonsprinsippet. Der var imidler-

tid store tekniske problemer i forbindelse med å bygge opp og vedlikeholde det elektrostatiske felt, og skiven lot seg heller ikke kontrollere. Det er i denne forbindelse interessant å notere seg Adamskis beskrivelse av venusianske rekognoseringsfartøyer hvor det opplyses at generatorer etter Van de Graft prinsipp brukes til å vedlikeholde det elektrostatiske felt. Disse generatorer er velkjente fra kjernefysiske forskningslaboratorier hvor de brukes meget p.g.a. sin driftssikkerhet, enkle konstruksjon og evne til å bygge opp meget sterke elektrostatiske felter.

Det klassiske syn på gravitasjonskraften som en allestedsnærværende kraft mellom to massepunkter og med opphav i disse, synes ikke lenger å ha full tyngde i vitenskapelige kretser. Allerede i 1957 ble et nytt begrep dannet av Institute of Aeronautical Sciences (USA); elektrogravitesi eller vitenskapen om å kontrollere tyngdekraften. Tyngdekraften er et velkjent fenomen. Enhver skolegut kan »forklare» den, og allikevel forblir den et besynderlig mysterium. Vi kan imidlertid si at dersom der ikke finnes noen måte å oppheve gravitasjonskraften på så inntar den en enestående stilling blant fysiske fenomener. Likevel merker vi ingenting til gravitasjonsfiltrering i vårt daglige liv.

Teorier for å forklare denne situasjon omfatter en fullstendig omveltning av konvensjonelle ideer. Det har vært foreslått at gravitasjonen snarere burde oppfattes som et innover rettet trykk enn som en tiltrekkningskraft, med all masse trykket innover mot jordens sentrum av et »elektronisk regn« fra det ytre rum. En teori fremsatt ved University of Stanford (USA) går i korthet ut på at gravitasjonen oppstår som følge av vekselvirkning mellom neutrino-antineutrino par. Det kan her nevnes at neutrino (og antineutrino) er små uladete kjernepartikler med en praktisk talt ubegrenset gjennomslagskraft og som ikke lar seg stanse av jordens masse. På grunn av at de derfor er uhyre vanskelige å påvise er deres natur lite utforsket.

Det synes som om utforskning av gravitasjonskraften vil gi best resultat innen kjernefysikken. Vi har her flere kjernepartikler (hyperoner, k-mesoner m.fl.) som reagerer mod atomkjernene på en måte som vitenskapen ikke kan forklare. Forskerne har derfor foreslått at disse reaksjoner kan forklare gravitasjonen eller bli forklart av denne. Som konklusjon kan vi si at dersom vi skal kunne utvikle et antigravitasjonsapparat må vi først utvikle et helt nytt prinsipp innen fundamentalfysikken, ikke bare en oppfinnelse basert på anvendelse av kjente prinsipper.

Men UFOene forbløffer oss ikke bare ved sin evne til å oppheve tyngdekraften. Deres store hastigheter i atmosfæren betinger så høye temperaturer at intet kjent materiale eller material-

kombinasjon ville ha utholdt disse dersom luftmotstanden fikk virke usjenert. Vi kan derfor slutte at UFOene behersker teknikken med å overvinne luftmotstandens virkninger helt eller delvis. Ifølge kontaktberetninger skjer dette ved at fartøyet omgis av et kraftfelt som frastøder luftmolekylene slik at disse ikke kommer i kontakt med UFOets hud og skaper varme.

La oss gjøre et lite tankeeksperiment. Alle vet at dersom vi kaster en gjenstand av vilkårlig form ut i rennende vann så vil den drive av med strømmen. Om den flyter eller synker er prinsipielt uten betydning. Dersom vi nå imidlertid anbringer i strømmen en gjenstand som er strøm-linjeformet, så sier den hydrodynamiske teori oss at denne ikke vil drive av. Når den allikevel gjør det, så beror dette på at vannmolekylene kommer i direkte kontakt med gjenstandens overflate. Kunne vi hindre dette, så kunne vi også få gjenstanden til å stå stille i sterk strøm.

Eller sagt på en annen måte; gjenstanden kunne bevege seg hurtig gjennom stillestående vann uten å møte motstand. Dette resonnement lar seg med små modifikasjoner overføre på bevegelser gjennom luften. Prinsippet er lett å observere i naturen. Alminnelige måker gjør bruk av det når de holder seg svevende i sterk vind uten å drive av.

Nå vil kanskje noen innvende at UFO ifølge fotografier og observasjoner slett ikke er strøm-linjeformet. Dette spiller imidlertid ingen rolle. Det som her betyr noe er formen på det felt som omgir UFOet. Dette må være strøm-linjeformet.

Det er nå velkjent i UFO-kretser at UFO-er ofte forandrer feltets størrelse, intensitet og form etter hastigheten, og dette synes å være i overensstemmelse med ovenfor nevnte betraktninger, ihvertfall for hastigheter under lydens. Ved overlydhastigheter vil nye fenomener gjøre seg gjeldende og da i første rekke de supersoniske sjokkbølger.

For en gjenstand som beveger seg gjennom luften med overlydhastighet vil disse sjokkbølger alltid være til stede og følge gjenstanden. De kan ikke elimineres, bare reduseres til et visst minimum avhengig av gjenstandens form, og de vil alltid representere et betydelig effekttap. Vi kan imidlertid lage oss en matematisk modell av et luftfartøy hvor disse besværligheter er ryddet av veien og innføre begrepet sjokkbølgeutjevning. For å få til dette blir vi nødt til å operere med et tilleggsfartøy som har andre egenskaper enn grunnfartøyet, egenskaper som lar seg variere etter behov. Det ligger da nær å undersøke om magnetohydrodynamikken kan anvendes til å kopiere den matematiske modell.

Vi finner at dette må være mulig, men at det vil forde felter av enorm intensitet og utstrekning. Det er en kjent sak at sterke elektromagnetiske felter ioniserer luften og gir opphav til ko-

ronafenomener og utkondensering av vanddamp. Ja det er til og med mulig at resonansfenomener innen f.eks. nitrogenmolekylene elektronfordeling kan forårsake at disse polymeriseres til faste ustabile forbindelser som så utskilles av luften.

Av det som hittil er sagt vil det fremgå at betydningen av å beskytte ekstremt hurtige luftfartøyers hud mot direkte innvirkning av luften ikke kan overvurderes. Prinsipper på dette grunnlag har fått aktualisert betydning for utvikling av nye flytyper. Vi står idag nær den såkalte »varmemuren« som setter en praktisk grense for hvor hurtig vi kan bevege oss gjennom lufthavet. Konvensjonelle aluminiumlegeringer må erstattes med kostbart titan, og vi kan lett forutse når også dette materiale blir utilstrekkelig. Magnetohydrodynamikken er et begrep som har vært kjent i mange år allerede. Det betegner vitenskapen om kontroll av væskestrøm, og henspiller på det faktum at ionisert luft lar seg påvirke av elektriske og magnetiske felter. Dette åpner muligheter for nye fremdriftssystemer, og kanskje særlig beskyttelse av meget hurtige fly mot friksjonsvarmen. Det kan her nevnes at NASA og USAF nå arbeider med planer om å benytte meget kraftige magnetfelter til beskyttelse av tilbakevendingsfartøyer fra verdensrommet (Gemini, Apollo m.fl.). Disse fartøyer beskyttes idag mot friksjonsvarmen med et såkalt ablasjonsskjold 1—2 tommer tykt.

Eksperimenter utført ved Northwestern University for NASA indikerer at feltstyrker på 100.000 gauss kan øke nedbremsningen med 1000 pct. og sannsynlig overflødiggjøre ablasjonsskjoldet. De fleste magneter for disse feltstyrker er imidlertid for store og besværlige for astronautiske formål. Det ventes nå at problemet kan løses ved bruk av superledende magneter. Vi kan anta at grunnforskningen på områder som magnetohydrodynamikk, gravitetsi og tilknyttede felter er kommet ganske langt. Men på grunn av disse prinsippers militære verdi må vi imidlertid ikke vente at forskningsresultatene vil tilflytte offentligheten.

Der finnes idag en stor mengde litteratur på

markedet som omhandler UFO; kontaktberetninger og beskrivelser over fremdriftssystemer som kan være ganske detaljerte. Det må dog advares mot å trekke for vidtgående sluttninger på grunnlag av disse »budskaper« og tekniske forklaringer. Ikke fordi de bryter med tilvante oppfatninger og begreper, men fordi de er sterkt divergerende og ofte viser store uoverensstemmelser. Hva almenheten idag med sikkerhet kan vite om UFO er derfor stort sett begrenset til de mange øyenvitneberetninger, fotografier og tilfældige feltregistreringer når alle mulige naturlige forklaringer kan utelukkes. Selv om vi må anse for meget sannsynlig at de fleste lands regjeringer idag kan ha ganske håndgripelige beviser for UFO-ens eksistens er dette lite å bygge på for den som på egen hånd vil orientere seg i denne materie. Taushetsmuren er fremdeles forholdsvis kompakt. De mange UFO-organisasjoners arbeid gir her et verdifullt bidrag til forståelse av disse fenomener. Kravet må dog være at en legger hovedvekten på kompromissløs saklighet og ikke hefter seg for meget med de mange fantasifulle og ikke verifiserte teorier.

Når et fenomen skal undersøkes ad vitenskapeelig vei, vil statistikk ofte spille en avgjørende rolle. Ved analyse av det statistiske materiale kan en teori som nevnt bli lovmessig. Vi kan si at dette langt på vei er tilfelle i UFO-saken. Ved behandling av et omfattende UFO-observasjonsmateriale gjorde Aime Michel en genial opdagelse som kan opfattes som det absolutte bevis for de ukjente flygende gjenstanders eksistens (kfr. »Flying Saucers and the Straight-line Mystery«). Dette bevis er idag anerkjent av mange UFO-forskere, og er for såvidt hevet over enhver form for mistenkeliggjøring på objektivt grunnlag. Når taushetsmuren skal brytes blir derfor vesentlig et spørsmål om folks evne til å bevege seg langs uvante og revolusjonerende tankebaner, og det er en omstilling som krever tid. Men alle som interesserer seg for saken, kan legge et godt grunnlag ved å utbre saklig informasjon.



BASSERNE

UFO'er i FORTIDEN

Tegning fra fortiden

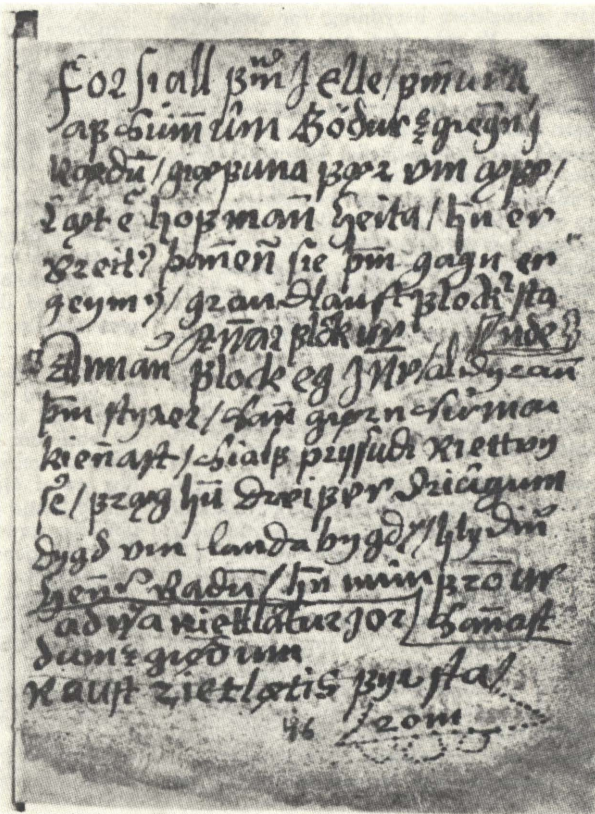
I det islandske håndskrift nr. 2507 AM 427, 12 mo fra 1638 som befinder sig i den Arnamagnæanske samling, findes nedst på en af siderne en tegning, som umiskendelig ligner en »Adamski-tallerken. Hvad er det.

Ja, vi kan med sikkerhed sige, at tegningen ikke på nogen måde står i forbindelse med teksten, der omhandler »Psalmer og Kvædi«. Når man i en årrække har beskæftiget sig med UFO-problemet, er den første forklaring, der falder en ind: *En flyvende tallerken*, hvad skulle det ellers være? På den anden side må vi erkende, at vi intet bevis kan fremføre for en sådan påstand. Tegneren er ukendt og borte, så derfor vil forklaringen på tegningen for evigt være unddraget fuld opklaring. Vi kan gætte og tro, hvad vi vil, men ejendommeligt er det.

Vi skylder »Det Arnamagnæanske Institut« tak for tilladelsen til at bringe billedet i bladet.

F.P.

EFTERTRYK FORBUDT.



Et UFO-foto (?) fra 1914 ►

En kvindelig læser har sendt det amerikanske UFO-tidsskrift »Flying Saucers« dette spændende foto sammen med et brev. I brevet nævnes følgende om det gamle foto.

.... For få år siden sendte jeg vedlagte foto til Luftvåbnet (det amr.). Jeg fik det tilbage sammen med et brev — »Vi har intet bevis for ...« o.s.v., den sædvanlige formular. Til slut stod der: »Vi har set dette billede tidligere«. Det passer ikke. De har aldrig set det

før. Min veninde og jeg så det, da vi bladede hendes gamle album igennem. Billedet er taget i 1914 i Pennsylvania og er et gammelt, brunt-tonet foto. Jeg fik en ven(inde?) til at tage det med og lave et negativ efter det. Derefter sendte jeg en kopi til Luftvåbnet — min veninde vil ikke skille sig af med det gamle foto.

*Fru R. Wallace,
Baldwinsville, N.Y.*

»Flying Sancers«' redaktion har studeret fotografiet og er forbløffet over det. Genstanden er der ganske givet, foto'et er ikke dobbelt-eksponeret, genstanden er ikke nogen fejl i trykket, selv om der er en plet et andet sted på billedet. Lysforholdene er korrekte, og belysningen er overensstemmende med lyset på den øvrige del af billedet.

»Flying Sancers« har vist fotografiet til eksperthen Dave Pieper, som udtrykte sin forvirring. Han indrømmede, at billedet ikke så ud til at være en forfalskning, og dersom det var, var den uhyre

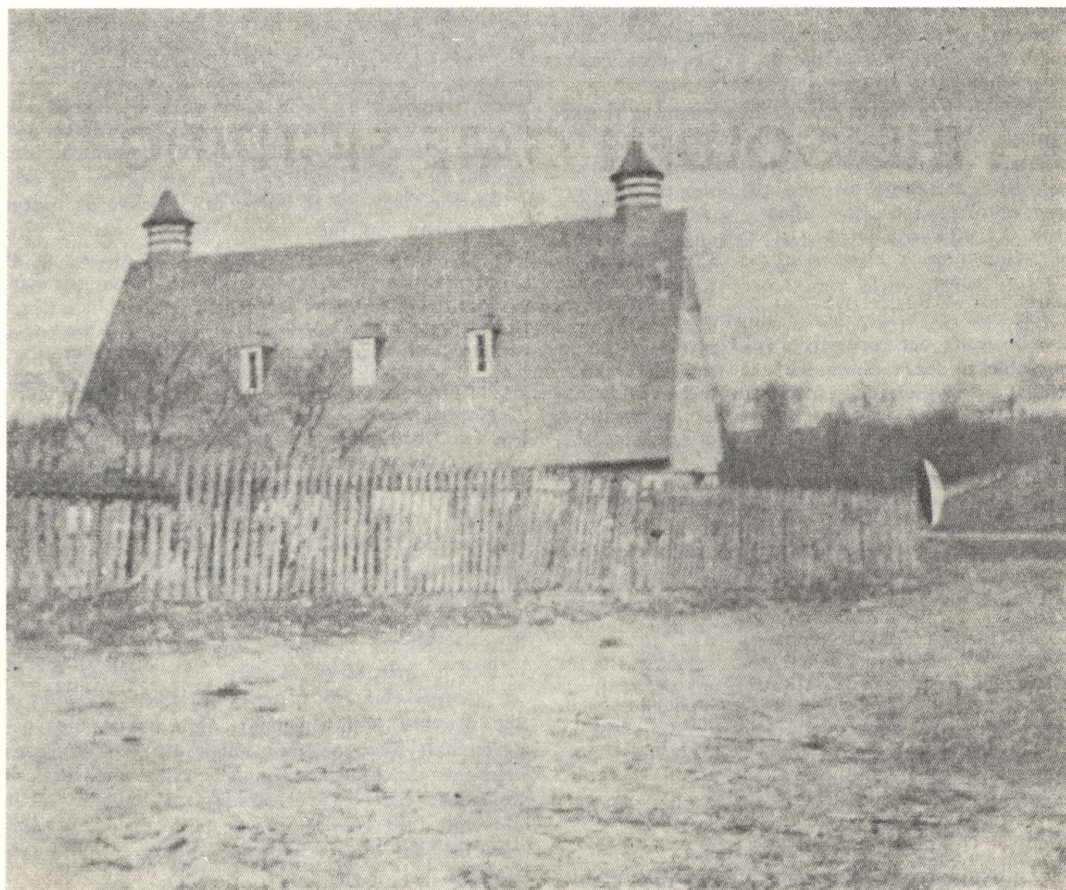
dygtigt lavet. Når man imidlertid sammenholder det med den kendsgerning, at foto'et har ligget i et album siden 1914, mister enhver formodning om falskneri sin værdi. På det tidspunkt var UFO'er noget ukendt, og ingen ville dengang prøve at lave et falsk billede af et UFO.

Alene den kendsgerning, at Luftvåbnet forsøgte at nægte dette foto nogen betydning ved at erklære, at de »havde set det tidligere«, — er at indrømme, at billedet er autentisk nok til at være farligt for »hemmeligheden«, hvis man kan sige sådan.

Herefter knytter redaktøren af Flying Sancers, Ray Palmer, nogle forvirrede kommentarer til historien og slutter med at opfordre enhver, som har nogen mulig forklaring på billedet, til at henvende sig til redaktionen. Denne sidste opfordring kan UFO NYT fuldt ud tilslutte sig.

Reference: Flying Sancers, august 1966.

/IOKj.



RAPPORT- *hjørnet*

Himmelfænomenet den 15. august

Et himmelfænomen blev observeret over store dele af Danmark samt over den sydlige del af Norge den 15. august kl. 20,25.

SUFOI modtog 18 rapporter om fænomenet, hvad man må anse for et ringe antal, når man tænker på, at observationsområdet strakte sig fra Oslo til København. Vejret var klart og skyfrit med god sigt. Imidlertid varede synet kun et fåtal sekunder, og det er måske én af grundene til, at vi modtog så få rapporter.

Det sete kan bedst karakteriseres som et stærktlysende objekt af ellipse- eller dråbeform. Farven varierede tilsyneladende med afstanden til objektet. Observatorerne nærmest på objektet beskriver det som blågrønt eller blåligt, medens »mellem-distance« observatorerne siger, at objektet var blåligt eller blåhvidt. De fjerneste observatorer mener, at objektet var hvidt eller neonfarvet, d.v.s. hvidt med et blåligt skær. Objektet opløste sig i 2-4 objekter, der lagde sig i række efter det forreste objekt, der vedblev med at være det største. Nogle af observatorerne beskriver synet som »et objekt efterfulgt af en brudt hale«. Objektet gik næsten vandret over himmelen. Den laveste del af banen var på slutningen. For de fleste observatorer forsvandt objektet af synet bag huse og træer på den vestlige himmel.

Selvom rapportmaterialet er ret uensartet, kan man dog med nogen sandsynlighed beregne en tilnærmet højde og bane for det observerede objekt. Det har fulgt en linie over jorden, der gik umiddelbart nord for Uddevalla i Sverige og ud over Skagerrak, idet det passerede igennem et punkt 50 km syd for Kristiansand. Banens højde over jorden er anslået til at ligge mellem 125 og 145 km. Objektets hastighed er anslået til at være mellem 65 og 80 km/sek.

Konklusion: Det sete må have været et stort meteor.

I tilknytning til denne observation fik vi en lille

»sag«, som der foreløbig ingen løsning er kommet på:

Når vi på basis af rapporterne havde fastslået, at det observerede objekt var et meteor, mente vi, at vor hjemlige meteor ekspert, observator Axel G. Nielsen fra Ole Rømerobservatoriet, bagefter kunne få en kopi af vort materiale til endelig beregning. Materialet har som sådan ikke større værdi for os, når objektet først er blevet identificeret. Det ville derimod være synd at lade det »gå til spilde« ved at arkivere det. Det er forøvrigt det samme, der foregår med Project Moonwatch, blot er det her satellitundergangene, der drejer sig om.

Derfor skrev jeg til observator Nielsen og spurgte, om han var interesseret. Nielsen svarede venligt og bekræftende. I næste brev sendte jeg ét af vore skemaer, for at han kunne få en ide om, hvilke oplysninger vi får ind.

Det medførte en øjeblikkelig og kraftig reaktion. Axel G. Nielsen syntes at skemaet indeholdt »horrible« detaljer og frabad sig ethvert samarbejde.

Næsten alle punkter på spørgeskemaet er kopieret fra US Air Force Regulation AFR-200, der er det reglement, der benyttes ved indsamling af UFO-rapporter af det amerikanske flyvevåben. Der er mindre forskelle i nogle af punkterne, — og så er der punkt 33, som sikkert er det punkt, som observatoren har reageret kraftigst imod: »Mærkede De nogle legemlige reaktioner under og efter observationen såsom hovedpine, svimmelhed, mavebesvær, bismag i munden eller andre reaktioner?»

Det er helt klart, at man ikke behøver sådant et spørgeskema, hvis man indsamler oplysninger om meteor eller lignende. Men havde observatoren haft blot en smule kendskab til UFO-sagen eller sat sig lidt ind i emnet, ville han vide, at folk, der har været i umiddelbar nærhed af en flyvende tallerken, har været udsat for påvirkninger, der har givet sig fysiske udslag af lignende art som her nævnt!

Nå, vi har jo tit været udsat for kritik af folk, der ikke først har sat sig ind i emnet og derfor ikke ved, hvad det er, de udtaler sig om. Derfor skrev jeg et venligt brev til observatøren, hvor jeg gjorde rede for, *hvorfor* disse punkter findes på skemaet. Der skete imidlertid det, at Axel G. Nielsen sendte brevet uåbnet tilbage.

I en tid hvor UFO-sagen vinder mere og mere fodfæste, ikke mindst på baggrund af vore egne rumforsøg, er det trist at møde sådan en opførsel, der vel ovenikøbet ligger på grænsen af, hvad en embedsmand bør kunne tillade sig.

Det vil imidlertid stadig være vor politik at søge samarbejde, hvor der er mulighed for det, selv i de tilfælde, hvor samarbejdet næsten udelukkende vil bestå af ydelser fra vor side, som det ville være bevet tilfældet med Ole Rømer-observatoriet. UFO-sagen vil efter vor mening få stor betydning for verdens fremtid. Jo hurtigere kendskabet til sagen bliver spredt og jo hurtigere et bredt samarbejde med videnskaben bliver etableret, — desto hurtigere vil vi nå det *første* mål for vort arbejde. Derfor vil vi fortsætte vore kontaktforsøg trods den træghed og de skuffelser, vi måtte møde.

ej.

Nyt fra Project Moonwatch

Der er nu 22.576 observatører, der deltager i Project Moonwatch. De stammer fra i alt 26 forskellige lande.

Pr. medio oktober var der modtaget i alt 410 rapporter fra observatørholdene rundt omkring. Af disse blev 344 identificeret som meteorer. 29 rapporter beskrev i alt 9 satellitundergange. 27 rapporter var stadig til undersøgelse, medens i alt 10 rapporter beskrev uidentificerede observationer. Det skal her bemærkes, at Project Moonwatch har NORAD's rumsporingssystem til hjælp ved identificering af objekterne.

Man vil erindre, at hovedformålet med Project Moonwatch var at observere satellitundergange for derved at opnå et større kendskab til den nederste

del af atmosfæren samt for at undersøge, om satellitundergange kan frembyde en fare, bl.a. for luftfarten. Derfor er det bemærkelsesværdigt, at den sidste information fra Project Moonwatch slutter af med følgende notabene til de 10 uidentificerede observationer nævnt ovenfor:

»Man bør sørge for at informere alle observatører om, at uidentificerede observationer — ligegyldig af hvilken art — allesammen behandles med den yderste fortrolighed (på grund af visse offentlige reaktioner) og anses for at være af yderste vigtighed for de videnskabsmænd, der er tilknyttet dette projekt«.

Til slut skal vi blot nævne nogle foreløbige »undergangs«-datoer:

NORAD-nr.	Satellit-nr.	Satellit-navn	Undergangs-dato
1493	1965-20BT	Cosmos 61 (stp.)	4/11
1949	1966-4A	Cosmos 106	27/11
2002	1966-11A	Cosmos 108	30/11
564	1963-9A	Explorer 17	2/12
2339	1965-20EJ	Cosmos 61 (stp.)	5/12
2152	1966-36A	Cosmos 116	19/12
2182	1966-43A	Cosmos 119	21/12
1431	1965-52A	Cosmos 70	22/12
2295	1966-61A	Cosmos 123	26/12

/ej.

Den kloge ophober viden, den vise sorterer den.
(Aldo Moravia).

Idealer — vore bedre jeg'er.

(A. B. Alcott).

Observationer over Skandinavien

I de sidste to måneder har SUFOI modtaget i alt 24 rapporter, hvoraf de 21 var fra 1966. Der er mange interessante observationer imellem, og vi skal her gøre rede for nogle af dem.

Kuppelformet objekt over Bergen.

Herr Hjalmar Hjertholm fra Bergen beretter følgende:

»1. påskedag, den 10. april, befandt jeg mig i Alfheim nordvest av Bergen. Over sundet mellem Hjartøy og Nynes i Oygaven så jeg en gjenstand stå i 60-80 meters høyde. Gjenstanden var vel 6-8 meter i diameter, næsten flat i undersiden. Kroppen hvelvet sig som en halv ellipse og ovenpå var der en kuppel. Toppen eller kuplen var rosa-farvet med sorte striper, medens underdelen var gulgrøn. Gjenstanden gjorde nogen pendelbevægelser og satte da opp en fantastisk fart i nordøstlig retning. Det hele dreiet seg om sekunder, og det er vanskelig og angi hvor mange, men det hele blev utspilt mellem kl. 20,32 og 20,33. I det den satte farten opp og forsvant, så det ut som en hale var også med. Den hadde jeg ikke sett, da den stod over sundet. Vi hørte ingen lyd fra gjenstanden. Lyset fra gjenstanden pulserede. Vidner til observationen var min hustru og datter«.

Mystisk genstand set fra Virklund.

Følgende beretning er modtaget fra en observatør i Virklund, som ønsker at være anonym. Observationen fandt sted den 28. juli kl. 21,30—21,32.

»Jeg bor på en bakketop med udsigt over en 100 meter bred dal, der vel er 15—20 meter dyb. Jeg sad og så TV sammen med min kone, da jeg lige pludselig så objektet mod den lyse himmel uden for huset. Det havde en mærkelig form. Set fra oven var det nærmest kvadratisk. Set fra siden lignede det en lang, flad kasse. Farven var mat-sort, og der hørtes ikke en lyd fra objektet. Der var tussmørke på det tidspunkt, så jeg kunne ikke se objektets omrids tydeligt. Da jeg fik øje på »kassen« fløj den imod mig og passerede vinduet i få meters afstand. Jeg gav et forskrækket ud-råb og for uden for, hvor jeg så det komme frem mellem nogle træer med en kurs, der var 90° forskellig fra før. Den svævede over dalen og for-

svandt over trætoppene på den modsatte side. Jeg løb over på den anden side for at få øje på den igen og lede efter spor, men fandt intet. Samlet observationstid var 2 minutter. Min kone nåede ikke at se objektet. Størrelsen på objektet var vel et par meter i diameter«.

Flyvende cigar opfører seg rart i Østre Aurdal.

Det var overskriften på en artikel i »Aften-posten« den 8. august. At der var noget om snakken viser nedenstående beretning, som vi har modtaget fra observatørerne Karin Nerbye og Terje Haveråen. Observationen fandt sted den 29. juli kl. 22,09—22,14. Himlen var helt overskyet, med lavthængende, sorte skyer.

»Vi satt og spilte kort, da jeg først fikk øye på en sigarformet gjenstand og en rund gjenstand. De stodd ved siden av hverandre under skydekket og over en høyde. Avstanden til gjenstanden var vel 150—200 meter og størrelsen vel 3,5 meter (muligvis større, idet observatørerne opgiver størrelsen i udstrakt arm til 10—12 cm). Gjenstandene lyste kraftig rød. Det runde objekt hadde en lysere farge. Lyset var konstant. Pludselig delte sigaren seg opp i fem næsten runde gjenstande, der begynte å gå opp og ned. Etter en stund gikk alle dele sammen til een gjenstand, også kulen foran. Så delte denne gjenstanden seg opp i to ovale, hvorefter de forsvant med meget stor hastighet, samtidig som de ble helt vite i fargen. Den ene forsvant mod norrvest og den anden mod norrøst. Under observationen var der kraftig radiostøy. Efter observationen fikk vi begge hovedpine«.

UFO-et over Tindbæk.

I sidste nummer nævnte vi UFO-billeder taget på Kodacolor over Tindbæk. Ved den undersøgelse, som SUFOIs fotoafdeling foretog, viste det sig, at man lige kunne skimte nogle svage lys på filmen. Imidlertid er de helt umulige at reproducere, hvorfor vi må nøjes med at bringe observationsberetningen. Observationen fandt sted den 16. august kl. 01,35 og varede omkring et minut. Observatørerne, herr og fru T. T. Møller fra Tindbæk, var på observationstur i omegnen. De fortæller følgende:

»Kl. 01,15 så vi et pulserende lys over skoven i nordvest. Vi kørte hen ad vejen mod skoven for bedre at kunne se objektet. Det var væk, da vi nåede de 500 meter frem. For sjov prøvede jeg at blinke tre gange med lygterne. Det gentog jeg, og pludselig så vi tre gule blink ca. 30° oppe

på den nordvestlige himmel. Vi blev meget forbavsede og blinkede igen med lygterne. Der kom ikke flere blink, hvorfor vi kørte hjemad. Kl. 01,35 så vi et objekt komme næsten i zenith. Det virkede ovalt og med to runde, gule kupler og med rødt lys underst. Det virkede som om lyset »rullede« indenfor objektet. Jeg begyndte at filme med det samme og tænkte kun på at fastholde objektet i søgeren. Det kom lige ind over os og forsvandt mod sydvest. Vi hørte en summende lyd fra objektet, da det var over os. Da det fjernede sig, så vi kun det røde, pulserende lys. Det hele forsvandt af syne i horisonten efter kun ét minuts observation. Objektet var ti-årestort i udstrakt arm. Jeg anslår selv dets størrelse til 20 meter i diameter og afstanden fra os til 300 meter«.

Objekt følger bil.

Fru Å. J. kører den 30. august om aftenen fra sit hjem i Godthåb over Vokslev til Nibe. Det var tåget og diset i lav højde, og derved kunne man se himlen gennem det lette skydække. Man kunne tydeligt se genstande, der befandt sig 50 meter væk i den lette tåge. Straks uden for Godthåb får observatøren øje på et nærmest ovalt, koksfarvet objekt i tågen. Det kom imod hende og fløj skråtstillet, således at hele fladen vendte imod hende. »Det havde en flade som et hustag«, siger fru Å. J. Objektet begynder at følge med bilen i telefonrådhøjde. Fru Å. J. blev meget forskrækket over denne mærkelige genstand og satte farten op fra 60 km/t til 100 km/t, men objektet fulgte stadig med. Hver gang der kom en modkørende bil, forsvandt objektet ud over markerne for at vise sig igen umiddelbart efter. Da fru Å. J. ser en mand komme gående på landevejen, får hun den tanke at stoppe og lade ham køre med, men da hun er temmelig oprevet, ombestemmer hun sig, da hun ikke kender manden. Fra Godthåb til Nibe er der 12 km og objektet fulgte godt med hele vejen, uanset hastigheden. Afstanden til objektet anslår observatøren til 40 meter, når det var nærmest. Da fru Å. J. kom til Nibe stiger objektet til en anslået højde af 250 meter og ligger nu vandret og ubevægeligt i luften. Efter at have nået sit bestemmelsessted skynder fru Å. J. sig ind til sin familie og sætter dem ind i situationen. Da de kommer ud for at se efter objektet, er det væk. Den samlede observationstid var 15 minutter.

Aktivitet den 5. oktober.

Vi slutter denne måneds rapportstof med tre

rapporter fra den 5. oktober. Observatør Per Damkjær beretter:

»Sammen med Erik Juhl stod jeg ved Strandhuse skole, da vi fik øje på noget hvidt ude over Kolding Fjord. Jeg mente, at det var et UFO, og for at kunne følge dets bane, kørte jeg ned til fjorden. Jeg henvendte mig til kioskejer V. Frederiksen og gjorde ham opmærksom på objektet. Han brugte sin teleskop-kikkert. Først så vi objektet flyve ret højt, med himmelen som baggrund. Dernæst fløj det ned over en mark på den modsatte side af fjorden, så ned til vandet, op over marken og ind i en skov. Det kom ud igen men forsvandt så for sidste gang ind i skoven. Da objektet fløj nær vandet kom det i nærheden af en folkevogn, der kørte mod byen. Set i kikkerten havde objektet en anslået størrelse på 60 cm i forhold til bilen. Dets hastighed var vel 35 km/t. Vi så objektet gennem 7 minutter«.

Observationen fandt sted om eftermiddagen kl. 16,15.

Den næste observation finder sted kl. 23,40 i Assens. Herr J. Mariager ser et rødgult, sløret objekt fare med stor hastighed fra nord mod VNV ganske lavt over horisonten. Passagen tog kun nogle få sekunder. Efter 10 sekunders forløb gentager observationen sig. Kursen og hastigheden var den samme.

Den sidste observation finder sted fra Glostrup fire minutter senere, altså kl. 23,44. Herr Ejvind Brangstrup får øje på tre objekter fra sin sydvendte altan.

»Jeg fik øje på tre svagt gråligt lysende skiver, der fløj i trekantformation med en svag overlappning. De virkede halvt transparente, halvt stoflige, nærmest som var de lavede af tågelignende stof. Jeg stod ret sydvendt og objekterne kom ind direkte over mit hovede og fløj helt lydløst mod syd og med direkte kurs imod stjernen Fomalhaut syd for Vandmanden. Objekterne bevægede sig i en ret linie og med meget stor hastighed antagelig i en højde af —300 meter. Højden er beregnet efter den korte tid, som man så objekterne fra undersiden. Den samlede observationstid var 20 sekunder og heraf sås objekterne i 5 sekunder fra undersiden. I de 15 sekunder, som objekterne kunne ses fra siden, blev lysvirkningen ændret, idet objekternes flade kant lyste ret stærkt, nærmest som stjerneskær. Kun i få sekunder kunne observeres en svagt lysende, nærmest tåget, let hvælvet halvbue over den lysende kant på hvert enkelt objekt. Idet objekterne fjernede sig, ændredes synsindtrykket til tre lysende streger«.

De øvrige observationer var fra Lilleberg (Norge) Valby, Tarup, Kavslund, Vester Åby, Karlslunde, Kolding, Brande, Hydra Herøen (Norge), Lindeberg (Norge), Ålborg og Kgs. Lyngby. Desuden skrev norske aviser om himmelfænomener

set den 13. august over Kragerø, den 19. august over Kristiansund og den 25. august over Sykkylven, men i disse tre tilfælde lykkedes det os ikke at få optaget rapport.

ej.

Videnskab og teknik

Supra-ledende plasma

De efterfølgende to artikler af Hans Lauritsen vil sikkert for mange læsere være vanskeligt tilgængeligt stof, da de begge beskæftiger sig med forhold og virkninger i forbindelse med elektro-magnetiske felter, som videnskaben først i de senere år er påbegyndt en systematisk undersøgelse af, og hvor man tilsyneladende har gjort opdagelser af en sådan art og natur, at man for ganske få år tilbage ville have benægtet muligheden af noget sådant.

For folk, der beskæftiger sig med studiet af »De fl. tall.« er der al mulig grund til også at følge denne udvikling, ikke mindst i forbindelse med observationsarbejdet. Så vidt jeg kan se, vil de omtalte fænomener kunne spaltes i to former for fænomener:

- Selvstændige energikoncentrationer, der vil kunne observeres og forveksles med flyvende tallerkener.
- Ledsagefænomener i forbindelse med fl. tall., hvis fremdriftsmaskineri er af en sådan art, at de udnytter energien i de nævnte supraledende plasmahvirvler. F.P.

Flyvende tallerkener og stabile supra-ledende plasmahvirvler

De seneste års udforskning af magnetohydrodynamikken har stillet menneskeheden overfor et stort antal nye fysiske fænomener. Det har ikke været muligt at forudsige opdagelsen af disse fænomener. Vi befinder os blot i begyndelsen af en udvikling, hvis konsekvenser er af største betydning for menneskehedens fremtid på denne planet.

Når et plasma sammenpresses af meget stærke magnetfelter, har det en tendens til at danne specielle former (plasmoider). De former, som plasmoiderne antager, er overordentligt varierende, og de har givet os nye oplysninger, som det ikke har været muligt at forudsige af teoretisk vej. En almindeligt iagttaget hydromagnetisk egenskab hos plasmaer er plasmaernes tendens til spontant at

tage form af tynde tråde. Disse tråde danner ofte piraler indeni beholderen eller den magnetiske flaske, hvortil plasmaet accelereres.

Når et plasma med højt elektrisk potential sammenpresses af et meget stærkt magnetfelt, og når der samtidig skabes et meget kraftigt magnetfelt indeni og langs med akse af plasmasøjlen, så vil partiklerne i plasmaet bevæge sig i tætte spiraler rundt om og langs med de magnetiske kraftlinier. Knyttet til denne proptrækkerbevægelse er to vigtige forhold: antallet af omdrejninger pr. sekund (gyro-frekvensen) og spiralens radius (gyro-radius). Når magnetfelterne er enormt kraftige, og plasmatætheden så stor, at antallet af fjernkollisioner pr. sekund overstiger gyro-frekvensen, bliver proptrækkerbevægelsen modarbej-

det. Der sker en kortslutning så at sige, hvorved de overordentligt tætte spiraler omformes til et stort antal ringformede plasmavirvler. Disse ringformede plasmavirvler er supraledeende. Da det elektriske potential i dem er enormt og nu ingen modstand møder, udråler plasmaet meget kraftige hydromagnetiske chockbølger.

I mange år blev supraleedere blot antaget for at være stoffer, hvis elektriske modstand forsvandt under en vis temperatur. Denne opfattelse støjtede på et antal mindre men dog betydningsfulde vanskeligheder, som sluttelig førte til erkendelsen af, at supraleddning repræsenterer en stoftilstand, hvori et stort antal elektroner befinder sig i en kohærer bevægelsestilstand. En sådan tilstand kan vedvare uendeligt i fuldstændig modstrid med den klassiske lov, som siger, at en kredsende elektron vil miste energi ved stråling.

En typisk egenskab hos supraleedere er deres uigennemtrængelighed for magnetisme. Da de ringformede plasmavirvler er supraledeende, kan magnetfelter vanskeligt gennemtrænge dem, og de bliver faktisk spærret inde i deres eget magnetfelt (og i nabofelterne). Det er årsagen til, at de ringformede strømme kan forblive stabile uendeligt og samtidigt udsende kraftige hydromagnetiske chockbølger uden ydre tilførsel af energi. Disse ringstrømme af supraledeende plasma udviser visse ligheder med ringstrømme skabt i superflydende helium (under 2,2°K) under bombardering med alfa-partikler, samt med røgringe.

På grund af de dramatisk makroskopiske kvantumvirkninger som de supraledeende ringstrømme frembringer, kan de under visse forhold bane sig vej igennem de omgivende magnetfelter og undslippe fra laboratorierne uden afbrydelse af deres kohærer bevægelsestilstand. De vil da følge de magnetiske kraftlinier.

I en separat afhandling har jeg omtalt, at sådanne ringstrømme skabes i magnetosfæren ved vekselvirkninger mellem ioniserede partikelbølger fra solen og det geomagnetiske felt. Jordens magnetiske kraftlinier fanger bølgerne af ladede partikler og får dem til at bevæge sig i spiraler. Under bestemte forhold forandres de tætte spiraler til uhyre store stabile supraledeende ringstrømme. Når de supraledeende ringstrømme består af fangede lav-energi protoner, frembringer de elektromagnetisk stråling med frekvenser omkring 1 cycle pr. sekund. Og ringstrømmene bestående af fangede elektroner giver frekvenser i det hørlige område, hvilket er fra 20 til 15.000 cycles pr. sekund. Sådanne lysende fænomener kaldes også for »HASER«, hvilket står for Hydromagnetic Amplification by Stimulated Emission of Radiation.

Et stort antal ringstrømme er ofte sammensat til uhyre store lysende cigarformede felter, men de kan også optræde adskilte og tage form som mindre ovalformede lys eller helt små lysende

kugler. På grund af forstyrrelser i magnetkraftlinierne kan de bevæge sig ned til jordens overflade. Sådanne mærkelige kraftige lys (flyvende tallerkner) har været set af millioner af mennesker i tidens løb. De rapporterede former svarer stort set til formerne hos supraledeende ringstrømme. Da de er meget følsomme for magnetiske kraftlinier, har de ofte været set svævende over eller i bevægelse langs med stærkstrømsledninger. Når de følger jordens magnetiske kraftlinier, vil de ofte bevæge sig i spiraler — for en observatør på jorden vil de tilsyneladende bevæge sig i en zigzagbane. De vil også have en tendens til at bevæge sig langs bestemte geografiske linier på grund af afvigelserne i de geomagnetiske kraftlinier skabt af aflejringer af magnetiske materialer i jorden (ortotheni).

Flyvende tallerkner ses ofte skifte farve, når de skifter hastighed. I supraledeende ringstrømme udsendes lyset af elektroner, som udviser kohærer bølgeegenskaber over mikroskopiske dimensioner. Og et magnetfelt er i stand til at forandre energien af kvantumtilstande og følgelig også frekvensen af det udsendte lys, lige som det drastisk kan reducere grænsen for igangsættelse af laser-virksomhed.

Mange andre mærkelige fænomener ledsager de flyvende tallerkner. Den kraftige hydromagnetisme forårsager magneto-optiske reflekteringer og absorberinger, således at ringstrømmene kan synes at være hårde og metalliske. Også magnetoakustiske virkninger er almindelige. I de supraledeende ringstrømme er elektronerne i en kohærer bevægelsestilstand, og de frembringer således kohærer elektromagnetiske bølger såvel som hydromagnetiske chockbølger med samme frekvenser som akustiske bølger. Lige som lyd- og ultralydbølger er de hydromagnetiske chockbølger i stand til at forårsage en fortætning og fortynding af partikler. De frie elektroner i en elektrisk strøm vil derfor forandre deres tæthed. Elektroner opføres i et metal følger Fermi statistiske regler, ifølge hvilke energien af elektroner altid står i forhold til deres tæthed. Når derfor elektrontætheden i et metal forstyrres, forstyrres ligeledes fordelingen af deres energi. De elektriske strømme vil derved blive standset forårsagende »black-out« af elektrisk drevne maskiner og instrumenter. Til genoprettelse af ligevægtsfordelingen kræves en vis hvileperiode. Så vil de elektrisk drevne apparater genoptage deres funktioner, som om intet havde hændt. Sådanne »black-outs« er blandt de oftest rapporterede virkninger ved nærobservationer af flyvende tallerkner.

To teorier er blevet fremsat for at forklare de enorme energimængder udsendt fra hydromagnetisk plasma. Den første teori siger, at der må findes skjulte eller uberegneede ekstra positive og negative ladninger og skjulte eller uberegneede magnetiske momenter i plasmaet. Den anden teori

siger, at energierne udsendes, når de hydromagnetiske plasmahvirvler antager de samme geometriske dimensioner, som er karakteristiske for de elektrohydromagnetiske tråde indeni en elementarpartikel. Under hensyntagen til Machs princip må selvenergien af en hvilken som helst elementarpartikel beskrives indenfor rammerne af universet som en helhed. Universet betragtes som en transient basis, i hvilket et transient latent universelt potential transformeres til kvantiserede aktive lokale energier ved processer indeni elementarpartiklerne. Nu da vi ved, at energierne udsendes under plasmaets supraleedende tilstand, kan den første teori forkastes definitivt. Den anden teori er derimod bekræftet. Den supraleedende tilstand hos elektrohydromagnetiske tråde indeni partikler samt hos kohærente bølger af partikler giver os nemlig kun oplysning om, hvorledes de uendelige energimængder udsendes, men det giver os ingen oplysninger om, hvorfor og hvorfra energierne kommer. Alle hypoteser gående ud på, at supraleddning i sig selv besidder selv-energi infiniteter, må betragtes som helt irrelevante. Teorien om et transient latent universelt potential bekræftes også deraf, at den er i overensstemmelse med kosmologiske formler og universelle konstanter.

Hans Lauritzen.

Følgende litteratur anbefales:

Malcolm McChesney: »Shock Waves and High Temperatures«, Scientific American, February 1963, (415 Madison Avenue, New York, N. Y., 10017, USA).

Henry H. Kolm and Arthur J. Freeman: »Intense Magnetic Fields«, Scientific American, April 1965.

»Outer Atmosphere Emits Laser-Like Light«, Science News, September 17, 1966, (Science Service, Inc., 1719 N St., N.W., Washington, D. C., 20036, USA).

Harold W. Lewis: »Ball Lightning«, Scientific American, March 1963.

Richard D. Mattuck: »Supraleddning«, Ingeniøren-Forskning, 15. August 1966, Teknisk Forlag A/S, (Skelbækgade 4, København V).

Frederick H. Mueller: »Magnetohydrodynamics«, Selective Bibliography of 124 reports during the period 1950 to September 1960, U. S. Department of Commerce, (National Bureau of Standards, Institute for Applied Technology, Clearinghouse for Federal Scientific and Technical Information, Springfield, Virginia, 22151, USA).

Luther H. Hodges: »Magnetohydrodynamics«, Selective Bibliography of 185 reports during the period August 1960 to January 1962, U. S. Department of Commerce.

»Plasma Study at Lockheed Aircraft Corporation«, Science News Letter, November 6, 1965, (Science Service, Inc.).

Klaus Dransfeld: »Kilomegacycle Ultrasonics«, Scientific American, June 1963.

Pietro Banna: »Il Principio di Scambio (Banna) e i Suoi Rapporti Oan la Relatività Finale di Fantappiè-Arcidiacono«, Supplément au Cahier »G« n. 15, Décembre 1965, Centre Européen pour les Recherches sur la Gravitation, (Via Borgmesano Lucchese 24, Rom, Italien).

Winston H. Bostick: »The Gravitationally-Stabilized Hydromagnetic Model of the Elementary Particle«, Gravity Research Foundation, (New Boston, N. H., 03070, USA).

Flyvende tallerkener og stabile hydromagnetfelter fra magnetosfæren

En lille del af det universelle potential omformes i partikler til magnetisme og andre energiformer og bibringer derved også partiklerne deres rotation. Derfor har elementarpartiklerne samme vinkelmoment (= masse $\times$ hastighed $\times$ radius) indenfor samme universelle potentialfelt. Det er også årsagen til, at vinkelmomentet hos et solsystem med planeter er næsten det samme som hos et solsystem uden planeter. Elementarpartiklerne består af en hel del supraleedende hvirvler med en bestemt geometrisk struktur. Når der skabes hydromagnetiske supraleedende plasmahvirv-

ler med samme geometriske struktur, er det muligt at tappe enorme mængder af energi fra det universelle potential. Denne fremgangsmåde anvendes i de magnetohydrodynamiske plasmamotorer, som driver de mere avancerede typer af flyvende tallerkener. Magnet søjlerne er som oftest anbragt i midten af fartøjerne.

I jordens magnetosfære opstår der vekselvirkninger mellem det geomagnetiske felt og udstrålinger fra solen. Herved skabes der strømmende hydromagnetiske chockbølger (strømmende quasimagnetisme) så vel som selvstændige stabile hydro-

magnetfelter (kugler af quasimagnetisme) af varierende former og dimensioner. Dette skyldes de frie elektroner og ioner, som af det geomagnetiske felt bliver accelereret i spiralformede baner. Til sidst kan spiralerne blive så tætte, at de overgår til ringformede supraladende strømme, som udsender hydromagnetismen. De stabile hydromagnetiske felter optræder ofte som store cylindriske formationer, som mindre ovaler eller som små kugler. De bevæger sig langs med de magnetiske kraftlinier, men forstyrrelser af magnetisk art kan få dem til at nærme sig jordoverfladen. Sådanne forstyrrelser kan forårsages af atombombesprængninger, strålekanoner, udbrud på solen ofte svarende til bestemte planetstillinger, og andet. Igennem de sidste 20 år er jordens magnetfelt blevet svagere, og i de senere år er det blevet formindsket med omkring 5 pct. om året. Derfor observeres der et stadigt stigende antal af sådanne hydromagnetfelter nær jorden, og observationerne vil stige betydeligt i de kommende år, da jordmagnetismen stadig aftager i styrke på grund af det forestående polskifte. Når hydromagnetfelterne består af rent hydromagnetisme, er de forholdsvis ufarlige. Men når felterne holder elektriske potentialer med høj ladning indespærret, kan de være livsfarlige at berøre. Sådanne lysende hydromagnetiske felter er naturligvis blevet observeret utallige gange i tidernes løb, og mange nedskrevne rapporter om dem er blevet fundet. Desværre må disse oplysninger holdes hemmelige på grund af den militære udnyttelse af hydromagnetismen.

De fænomener, som finder sted i magnetosfæren, bliver også udforsket under OGO programmerne. OGO står for Orbiting Geophysical Observatory. I OGO-B eksperimenterne under magnetiske felt eksperimenter undersøger og måler Goddard Space Flight Center vekselvirkningen mellem solens og jordens magnetfelter (magnetopausen, chockbølger), lokale feltkilder sådan som ringstrømme, hvilket giver en lejlighed til at studere feltsvingninger. Rubidium-damp og Flux Gate magnetometre anvendes. Data fra eksperimentet vil være af vital betydning for tydningen og forståelsen af partikelmålinger opnået ved andre eksperimenter.

I OGO-B eksperimenterne under magnetfelteksperimenter studerer Jet Propulsion Laboratory og University of California i Los Angeles ved hjælp af triaxiale spolesørgemagnetometre naturen af overordentligt lavfrekvente variationer i jordens geomagnetiske felt, i det interplanetare felt og i nærheden af magnetosfæren for at kunne fastslå forholdet mellem svingninger i disse områder af rummet og samtidige variationer ved jordoverfladen. Disse studier er vigtige for en forståelse af udbredelsen af hydromagnetiske bølger og partikelaccelerationsmekanismer.

I OGO-B eksperimenterne under ionosfæriske

eksperimenter studerer og måler Air Force Cambridge Research Laboratory ved hjælp af sfæriske ion og elektron fangere tæthederne af positivt og negativt ladede partikler, energifordelingen af disse partikler op til 1 Kev., og rumfartøjets potential i forhold til den uforstyrrede plasma.

I OGO-B eksperimenterne under ionosfæriske eksperimenter foretager Environmental Sciences Services Administration eksperimenter med planære ion og elektron fangere for at opnå data om lavpartikeltætheder i overgangsområdet mellem ionosfæren og det interplanetare rum. Oplysninger skal også skaffes om ion masser, strømme, retninger af partikelbølger, samt polaritet og magnitude af rumfartøjets potential.

Under den kanadiske regerings »Project Magnet« har videnskabsmanden Wilbert B. Smith studeret virkningerne af de hydromagnetiske chockbølger ved jordens overflade. Han brugte følsomme magnetiske instrumenter anbragt i flyvemaskiner for at finde, hvad der blev kaldt »områder med reduceret magnetisk binding«, da hydromagnetismen kan forårsage »Blackouts«, standse motorer og således forårsage flyulykker. Men det er forfærdeligt, at disse meget vigtige oplysninger skal holdes hemmelige for offentligheden. Det er ikke en intelligent civilisation værdig.

Det amerikanske luftvåben har adskillige afdelinger beskæftiget med den offentlige side af spørgsmålet om flyvende tallerkner som for eksempel Wright Patterson Air Force Base i Dayton, Ohio, og Holloman Air Force Base i New Mexico. Det kan derfor heller ikke overraske nogen, at mange afdelinger af det amerikanske luftvåben, som gør forsøg med og udnytter hydromagnetismen til luft- og rumfartøjer, også findes samme steder. Lad mig blot nævne nogle få afdelinger, som gør brug af magnetohydrodynamisk plasma. 1: »Air Force Missile Development Center, Holloman AFB, N. Mex.«. 2: »Aerospace Technical Intelligence Center, Wright Patterson Air Force Base, Ohio«. 3: »Foreign Technical Division, Air Force Systems Command, Wright Patterson Air Force Base, Ohio«.

Det er af største betydning, at alle gode kræfter samles om at bringe denne hemmeligholdelse til ophør snarest muligt, således at sandheden kan komme frem til offentligheden. Sandheden må spredes til folk, som har en vis videnskabelig uddannelse og en vis intelligens, for kun på denne måde kan de ansvarlige myndigheder blive hjulpet ud af den katastrofale situation, som de har bragt sig selv i ved den lange hemmeligholdelse. Kun på denne måde kan problemet løses.

Hans Lauritzen.

★

Opsættelse stjæler tiden.

(Kinesisk ordsprog).

Mystisk genstand ude i rummet

Røntgenkilde, der svinger i lysstyrke
fra minut til minut.

Fra vor korrespondent
NEW YORK TIMES, LØRDAG
AFTEN

Astronomisk detektivarbejde har afsløret en mærkelig ultraviolet genstand et sted i rummet, hvorfra særdeles kraftige røntgenstråler udsendes.

Skønt genstanden af udseende minder om en stjerne, skifter den 2 pct. i lysstyrke fra minut til minut. Dens lysstyrke varierer også mere end det dobbelte fra dag til dag.

Dette fund er en milepæl i et område, hvor der i rivende fart er ved at opstå en ny viden: røntgenstråle-astronomi. Observationerne må foretages i rummet, fordi røntgenstrålerne ikke kan gennemtrænge atmosfæren. Hidtil har der kun været benyttet raketter, og den totale observationstid har ikke ligget på mere end ca. 15 minutter.

Omkring to dusin røntgenstrålekilder er blevet opdaget ved hjælp af raketter. Man forventer at finde i hundredvis, når man kan foretage længere observationer fra satellitter. Mange vil sandsynligvis minde om den, der nu er blevet identificeret visuelt.

Man fandt den ved hjælp af en række faser, som begyndte med opsendelse af en raket for at indsnævre dens beliggenhed, og man brugte en ny slags detektor. Man beregnede derefter genstandens forventede udseende. Til slut fandt teleskoper fra Jorden genstanden på det forudsagte sted.

Af de kendte røntgenstrålekilder er ca. 20 beliggende i Mælkevejen, hvilket vil sige, de udgør en del af den mælkevej eller det stjernesystem, som solen tilhører. Mindst tre kilder er blevet fundet andre steder i universet og menes at befinde sig meget fjernt, langt uden for denne mælkevej.

The New York Times News Service.

Elektromagnetisk rum-beskyttelse

Sovjetiske rumforskere oplyser nu, at fremtidens rumfartøjer vil kunne beskyttes mod den kosmiske stråling af et elektromagnetisk bælte. Den nye teknik vil løse problemet med de tunge metalbeskyttelsesskjold, der hidtil har været anvendt.

»Vægten af disse beskyttelsesskjold var begyndt at sætte visse grænser for rejser i rummet«, hed det i en rapport fra teknikerne. »Det nye system er meget lettere, idet det kun består af elektroner, isolatorer og kraftkilder«.

I rapporten nævnes intet om, hvornår det nye system vil blive taget i anvendelse — eller om der først vil blive gjort forsøg med dyr. Siden marts 1965 har russerne ikke opsendt noget bemandede rumskib. Ved dette forsøg »vandrede« en sovjetisk rumpilot som den første i rummet udenfor kabinen.

Skive Folkeblad, lørdag den 8. okt. 1966.

Så er den alligevel firkantet!

Forskerne på John-Hopkins-universitetet har gennem analyser af satellitternes baner fastslået, at vor planet har fire »kanter«. Fire forskellige steder er tyngdekraften forstærket og ligger højere end den for hele planeten gældende såkaldte »geodætiske værdi«. Jordens fire »kanter« ligger 1) over Irland, 2) mellem Ny Guinea og Japan, 3) syd for Afrika og 4) vest for det sydamerikanske kontinent. — Nogen forklaring på denne overraskende kendsgerning har forskerne hidtil ikke kunnet fremlægge.

(Washington, AEP).

»Expressen«, 1/7-65.

-/B.J.

Friheden har det til fælles med et godt helbred, at man sjældent lægger mærke til den, før den er gået tabt.

(Patrick M. Boarman).

☆

Få véd, hvor godt de har det. Alle, hvor godt de kunne have det.

(Prof. Frithiof Brandt).

Universets gådefulde kraftværk

Døgnet rundt bombarderes vor klode fra alle sider med en tæt byge af overmåde kraftige projektiler. Når De har læst denne artikel, er 100.000 af dem faret tværs gennem huset og Deres krop!

Dette bombardement, den kosmiske ultrastråling, blev opdaget 1912-13 af østrigeren V. F. Hess og har lige siden været genstand for den største interesse hos fysikere og biologer. Det drejer sig om partikler fra verdensrummets dybder med hastigheder og energimængder, der trods vor fatteevne — milliarder og billioner af elektronvolt, størrelser som næppe nogensinde vil kunne frembringes i laboratorier. Selv på Solen opstår ingen partikler med så enormt høj energi.

Om deres oprindelse kan man kun gisne. Nogle forskere udpeger de eksploderende kæmpestjerner — super novæ — og mener, at partiklerne undervejs gennem Mælkevejens magnetfelter bliver pacet op på hastigheder i nærheden af lysets. Andre har fremsat den teori, at der er tale om energi, som blev frigjort, da hele universet skabtes ved en eksplosion for milliarder af år siden.

Jernmeteoriter udsættes også for den kosmiske stråling, som nedbryder deres grundstoffer. Man kan bestemme, hvor langt denne proces er fremskredet, og det viser sig, at styrken af den kosmiske stråling må have været konstant i langt over 10.000.000.000 år. Nogle meteoriter er bestrålet i indtil det dobbelte tidsrum og har tilbagelagt trilliarder af kilometer, før de ramte Jorden. Men meteorstens bestrålingsalder ligger væsentligt lavere; de stammer med stor sandsynlighed fra Månen.

»Stødpuden«, som er betingelsen for alt liv på Jorden.

Den kosmiske strålings partikler indfanges af Jordens magnetfelt og støder i atmosfærens øverste lag, cirka 30 kilometer oppe, sammen med luftens molekyler af ilt og kvælstof. Uden denne stødpude ville alt liv rimeligvis være dræbt for længe siden .. eller var aldrig opstået.

Bombardementet svækkes her til 1/150 af dets oprindelige kraft. Men til trods herfor og skønt kun dele af partiklerne fortsætter nedefter med en så ringe »levetid« som henholdsvis cirka en milliontedel og en hundredmilliontedel sekund, har de stadig så megen energi, at de kan trænge

gennem metertykke blyplader og stålblokke. De er påvist i Simplon-tunnelen 2500 meter under Alpernes bjergtoppe og 1300 meter under havets overflade!

Fysikerne har forlængst skabt en slags pas-kontrol for de kosmiske stråler. Man sender lystæt indpakkede fotografiske plader op med balloner og satelliter til »stødpuden« i 30 kilometers højde, og her skriver partiklerne selv deres »autografer«. Idet de trænger gennem pladernes emulsion, rammes nogle af dens bittesmå sølvbromidkrystaller, og under mikroskop ses en stjerne af brudstykker fra sammenstødet.

Man kan også lade en opsendt geigertæller melde over radioen, hvor mange af de kosmiske gæster der passerer gennem apparatet. I Explorer III tikkede et sådant instrument før opsendelsen cirka 30 gange pr. sekund, og i 1100 meters højde 140 gange. Men længere oppe blev satelliten tavs. Fandtes der her ingen kosmisk stråling? Jo, men den var så kraftig, at geigertælleren ikke kunne følge med .. 35.000 partikler slog hvert sekund igennem den!

Kan man udnytte den kosmiske kraftkilde?

Hvorfor interesserer man sig nu så stærkt for studiet af disse usynlige stråler? Det er, som man vil forstå, en overordentlig kostbar affære, der næppe sættes i sving udelukkende for at tilfredsstille nysgerrigheden med hensyn til stoffernes opbygning. Man tager sikkert ikke fejl i, at forsøgene også sigter mod rent praktiske resultater.

Navnlig to spørgsmål har interesse langt uden for de eksperimenterende forskeres kredse:

Kan den gigantiske energikilde, der uafsladeligt strømmer mod vor klode, udnyttes som teknisk kraft?

Griber partikel-bombardementet direkte eller indirekte ind i planter og dyrs livsprocesser?

Ifølge en udsendelse i Radio Moskva skal det være lykkedes sovjetiske atomfysikere som de første at forvandle den kosmiske energi til teknisk anvendelig kraft, der allerede trækker små forsmotorer. Det største problem var at indfange energien, før den bliver svækket af atmosfæren, men det løste man med en særlig »antenne«, der selv består af stråler. Et bundt radiobølger sendes ud i verdensrummet og ioniseres, så de bliver

elektrisk ledende. Kommentatoren måtte dog indrømme, at der endnu går mere energi med hertil end der indvindes som kosmisk energi.

Udsendelsen kom i øvrigt ikke nærmere ind på metoden. Og af gode grunde. Det land, som først bliver i stand til at »tappe« verdensrummet for milliarder og atter milliarder næsten gratis kilowatt, er jo med ét slag blevet uafhængig af kul, olie, naturgas o.a. hidtil gængse energikilder.

Konsekvenserne af disse forsøg er i virkeligheden uoverskuelige. Atomkraftværkerne kan blive forældede endnu før de rigtig kommer i brug. Et eneste kosmisk kraftværk vil kunne levere 100 milliarder kilowatt-timer om året, nok til rigelig forsyning af en hel verdensdel med lys, varme og mekanisk kraft. Fremtidens rumskibe drives måske af kosmisk energi, der indsamles undervejs mod andre himmellegemer. .

Biologiske virkninger

Hvordan stiller det sig med hensyn til strålernes biologiske virkninger? Her har undersøgelserne givet mere foruroligende resultater.

Før vi går videre, må det understreges, at alt liv altid har været udsat for en »naturlig« stråling, dels fra kosmos og dels fra jordklodens radioaktive grundstoffer. Et menneske har i løbet af 30 år modtaget cirka 5000 milliröntgen, hvilket er en meget ringe dosis; man skal helt op på 2—300 milliröntgen pr. uge, før sundheden er truet.

Men hvordan på langt sigt, gennem årmillioner? Kan en sådan permanent påvirkning ikke have grebet afgørende ind i livets udviklingshistorie?

Vi véd fra talrige forsøg, at når kønsceller rammes af partikler med høj energi (som f.eks. radioaktiv bestråling), udløses undertiden mutationer, d.v.s. pludselige ændringer i arveanlæggene. 99 af 100 mutationer er negative, giver vanskeligheder. To biologer på instituttet for atmosfærisk fysik ved Videnskabernes Selskab i Sovjet har fremsat den interessante teori, at kultidens kæmpevekster og kridttidens kæmpeøgler blev skabt af kosmisk stråling fra stjerner, der eksploderede i op til 26 lysårs afstand. Som negative mutationer kunne de ikke tilpasse sig nye livsvilkår og uddøde.

Lægen og biologen dr. J. Eugster i Schweiz har de sidste tredivte år studeret den kosmiske strålings biologiske virkninger. Tusinder af plantefrø og æg af krebs blev udsat for bestrålingen på toppen af Jungfrauloch (3500 m), i Himalaya

(7800 m) og i ballongondoler, som blev sendt op til 30 kilometers højde. Efter tilbagekomsten viste det sig, at mange frø gav mutationer og kun få krebsæg var ubeskadigede.

Videre præparerede han hudstykker fra sin egen arm med en strålefølsom emulsion og et stof, som farves rødt af den kosmiske stråling. Et rødt punkt viste altså, hvor en partikel gik igennem. Da hudlappen kom tilbage, var den ikke mere medtaget, end at den groede fast på armen igen. Men nøjagtigt dér, hvor den røde prik var, kom otte måneder efter en lille knude!

Resultatet stemmer overens med lignende forsøg og viser, at i hvert fald nogle af de kosmiske stråler kan forårsage svulster. Dermed er også kræftforskningen blevet interesseret i at løse de gåder, som omgiver sendebudene fra universets fjerne dybder.

V. J. Brøndegaard.

SAMVIRKE, okt. 66.

☆

SOL.

*Er vor længsel — vor drøm
om sjælens evige liv
genskinnet af solens lys
i vort indre?
Oh, store sol —
har du en skygge?*

Tine Munk.

☆

Det triste er, at når man igennem et langt liv har indsamlet erfaringer, begynder hukommelsen at svigte.

(Salon Gablin).

☆

Erfaringen er den bedste af skolelærere, men skolepædagogerne er dyre.

☆

Kærlighed er nøglen til løsning af verdensproblemet.

Arnold Toynbee, engelsk historiker.

Hvor varm er en komet?

Man har tidligere haft ret gode ideer om, hvad en komet er for noget, men nu er der alligevel blevet rokket ved teorierne. Man har tidligere taget spektralanalyser af lyset fra kometer, men man har aldrig foretaget egentlige temperaturmålinger af en komets hoved og hale, før to forskere fra California Institute of Technology i oktober 1965 foretog en række målinger af kometen Ikeya-Seki. Resultaterne foreligger nu.

De to forskere Becklin og Westphal monterede en følsom, infrarød detektor på et 24-tommers teleskop, og med dette fulgte de kometen gennem 19 dage, medens den foretog en kurve omkring solen. Kometens temperatur var 370°C . 72 mill. km fra solen. På 32 mill. km afstand var temperaturen 650°C . Man kunne ikke foretage målinger nærmere ved solen på grund af dennes udstråling, men da kometen igen fjernede sig, svarede aflæsningerne og afstanden fra solen til de først målte værdier.

Disse identiske målinger må tydes derhen, at

kometen ikke har sin egen varme, men ene og alene har modtaget varme fra solen. Det faktum, at der ingen temperaturforskel fandtes mellem kometens hoved og hale, bekræfter ovenstående.

Før i tiden regnede man med, at kometer hovedsageligt bestod af is og støv. Dette kan ikke være helt korrekt på basis af de høje temperaturer man fandt. Det mest sandsynlige er, at kometen har været sammensat af store mængder metaliske stoffer.

Der er imidlertid stadigvæk mange uløste gåder, og før man får fysisk kontakt med en komet, vil der stadigvæk være åbne spørgsmål. Derfor har nogle amerikanske forskere foreslået at sende en rumsonde af sted for at foretage rendezvous med én af de hyppigt tilbagevendende kometer. Først når denne rumsonde vendte tilbage til jorden med prøver af kometens masse, kunne man med sikkerhed sige, hvad en komet består af.

Uddrag fra en artikel i »Time«

fra den 9. september 1966

/ej.

Hvor tiden går baglæns...

Der dukker hele tiden nye og overraskende teorier op om vort univers, men den sidste, der er fremsat af den britiske fysiker Frank Stannard, er endnu mere avanceret end den sidste science fiction bog. Han mener, at der må findes et univers, hvor tiden går baglæns, — altså et univers, hvor udspringeren vil dukke op af vandet og ende på vippen, og hvor livet ville begynde i graven og ende i vuggen!

Stannards omvendte univers er hans omhyggeligt udtænkte løsning på et problem, som længe har foruroliget videnskaben. Hvorfor går tiden kun én vej, når ellers alt andet i universet i det store og hele synes at være symmetrisk?

»Lige siden Einstein har vi akcepteret, at tid og rum er nært sammenknyttede begreber. Partiklers opførsel i én dimension af rummet er den samme som i en anden. Derfor kan en partikel

bevæge sig i alle retninger i rummet. Det kan den imidlertid ikke i tiden.

Vore observationer viser, at tid altid går fremad, ligegyldig i hvilken proces. Universet synes at udvide sig og at pumpe sin energi ud i rummet, som en urfjeder, der løber ud«.

For at eliminere denne fejl i et ellers symmetrisk univers mener Stannard, at der findes et andet univers indenfor rammerne af den samme tid-rum struktur, som vi har, — bare går tiden dér baglæns! Sådan et univers ville være usynligt for os, fordi stof fra dette omvendte univers ikke ville påvirke stof fra vort univers. Det ville derfor bestå af sine egne galaxer, solsystemer og planeter.

»Et omvendt univers er ikke i modstrid med matematikken«, siger Stannard, »fordi Einsteins ligning, der udtrykker det relative forhold mel-

lem tid set af én observatør i forhold til tid set af en anden observatør, der bevæger sig med en anden hastighed, indeholder en kvadratrods. Denne kan være positiv eller negativ, og jeg foreslår, at vi akcepterer den negative som en mulighed. Derfor kan vi få negativ eller omvendt tid!»

Vi overlader til vore mere matematisk begavede læsere at regne efter. .

Uddrag af en artikel i »Time«
fra den 9. september 1966.

/ej.

Overraskelser fra Luna Orbiter

Videnskabens beregninger holder som bekendt ikke altid stik. Det må også være sådan. Af og til sker der dog den fejl, at man lægger for megen vægt på disse beregninger, der i mange tilfælde er baseret på andre beregninger mere end på konstaterede kendsgerninger. Indenfor rumforskningen og astronomien har man i høj grad måttet beregne sig til resultater, da man ikke har

kunnet måle efter på stedet. Gennem de senere år, hvor rumforsøgene har taget fart, og hvor man har kunnet efterprøve beregningerne, er en masse begreber blevet revideret. Ved bogstaveligt taget hvert eneste rumforsøg har man fået nye og overraskende resultater, — af større og mindre værdi naturligvis. Eet af sommerens rumforsøg, »Luna Orbiter 1«, har også bragt et par nye detaljer for dagen, som har overrasket videnskaben.

Allerførst var der det snart berømte billede af Jorden set fra Luna Orbiter og med Månen og dens kendte kratere i forgrunden. Det var det første billede af Jorden taget fra en position dybt ude i rummet.

Grunden til, at man tog billedet, var et ønske fra forskerne om at få bekræftet, at grænselaget mellem dag og nat tværs over Jorden ville være sløret og uskarpt defineret. I stedet viste billedet en meget skarp adskillelse, — ligesom Månen, der ingen atmosfære har!

Dernæst viste Luna Orbiters kredsløb, at Månen efter alt at dømme er svagt pæreformet ligesom Jorden. Sammentrykningen er på ca. 0,8 km ved sydpolen. En bule af samme størrelsesorden findes ved nordpolen. Da Månen har en diameter på omkring 3500 km nytter det ikke noget, at man går ud i aften for at kige efter; man kan nemlig ikke se det.

ej.



— Hvad slags mystiske dværge gætter du på, der skjuler sig i de der huller?

CIA imod UFO-undersøgelse?

Een af de ledende fysikere ved Arizonas' Universitet James McDonald hævder, at den amerikanske efterretningstjeneste, CIA, havde givet ordre til, at rapporter om flyvende tallerkener skulle bagatelliseres, ligesom CIA skulle have stillet sig hindrende i vejen for en undersøgelse af de uidentificerede flyvende objekter.

McDonald sagde, at der efter hans opfattelse var grund til at tro, at nogle af de flyvende tallerkener kunne være bemanded og stamme fra planeter uden for vort solsystem.

AP 7. oktober 1966.

/ej.

JORDEN RUNDT

Odenseaners bil gik på uforklarlig måde i stå

Bilisten efterlyses fra Fredericia som muligt vidne til en UFO-landing.

En cremefarvet Folkevogn med MA-nummerplader efterlyses i dag fra Fredericia, ikke af politiet, men af en derværende UFO-gruppe, som optager rapporter over påståede observationer af uidentificerede flyvende objekter. Den efterlyste odenseaner skal natten til den 14. august på Vesthavnsvej i Fredericia have observeret et sådant objekt, efter at hans bil på uforklarlig vis var bragt til standsning. En navngiven Fredericia-bilist har allerede rapporteret, at det samme overgik ham, og at Odense-bilisten blev bragt til standsning få meter fra ham. I den almindelige panik var han ikke opmærksom på bilens nummer.

Rapporten er optaget af overlærer Poul M. Frederiksen og ingeniør Egon Getreuer Micheelsen, begge Fredericia. Til dem har montør Edgar Knudsen, Olafsvej 28, Fredericia, berettet, at han søndag morgen den 14. august ved 1-tiden kørte fra sin arbejdsplads BP i retning mod Fredericias centrum, da lyset i hans bil pludselig gik ud, motoren standsede og tændingen forsvandt. Den var populært sagt »død«.

5—8 meter i diameter.

— Jeg stod ud for at undersøge, hvad der kunne være årsagen, fortæller han, og fik omgående øje på et objekt, som stod inde på marken til venstre for Vesthavnsvej, ca. 75 meter fra mig. Objektet, som enten stod på eller lige over jorden, var 5—8 meter i diameter, 3—4 meter højt og lyste gråligt bortset fra en mørk ring omkring objektet.

Montør Edgar Knudsen beretter videre, at kun »lanterne« i midterkuperne lyste klart. Yder-

ligere enkeltheder nåede han ikke at registrere, idet objektet lettede næsten omgående, ikke lodret, men skråt opefter. Det forsvandt i sydlig retning i svimlende fart og trak en stribe af blålig røg efter sig.

— Mens jeg stod uden for min bil, kom en helt lys, cremefarvet Folkevogn, model 1300, med MA-nummerplader, fortsætter montøren. — Den »gik ud« ligesom min bil og holdt ca. 3 meter fra mig. Dens fører sprang ud ligesom jeg og stirrede på objektet, tilsyneladende lige så skræklagen som jeg. Så snart objektet var forsvundet, var der igen lys i begge biler.

— Jeg var så bange, at jeg straks sprang ind i min vogn, låsede dørene og kørte hjem i stærk fart. Den anden bilist gjorde det samme. Jeg tror aldrig, jeg er kommet så hurtigt hjem som efter denne oplevelse.

Montørens kone har berettet, at hendes mand var stærkt oprevet, da han kom hjem, som om han havde været impliceret i en alvorlig bilulykke. På marken fandtes den næste dag nogle batterier, hvoraf det ene var stærkt forkullet, men ingen aftryk. Batterierne behøver dog ikke at have nogen forbindelse med tildragelsen.

Overlærer Frederiksen og ingeniør Michelsen, som i løbet af en årrække har optaget flere hundrede UFO-rapporter, siger om den seneste, at den ingenlunde er enestående, men dog blandt de bedste — især hvis man kan få den bekræftet. Derfor opfordrer de indtrængende føreren af den lyse MA-Folkevogn til at sætte sig i forbindelse med dem, skriftligt eller telefonisk. Der loves fuld diskretion.

Mont.

»Fyns Stiftstidende« 3. september 1966.

Besuch aus dem Weltraum?



Am Bochumer Computer: Er soll das Rätsel lösen

ko. Bochum, 21. September
Hunderte aufgeregter Anrufer alarmierten das Institut für Satelliten- und Weltraumforschung der Sternwarte Bochum:

Ein hellglühender, unbekannter Flugkörper zieht seine Bahn über das Ruhrgebiet!

30 Minuten lang war die rätselhafte Erscheinung am Montagabend zu beobachten.

Durch das Teleskop der Sternwarte konnte der Flugkörper fo-

tografiert werden. Die Experten ermittelten: Das „unbekannte Flugobjekt“ hat einen Durchmesser von etwa 70 Metern. Es flog rund 20 Kilometer hoch! Radarstationen in Düsseldorf und Hannover konnten den riesigen Flugkörper dagegen nicht orten. Die britische Luftwaffe schaltete sich ein: „Vermutlich ein großer Ballon!“

Beobachter in Recklinghausen behaupteten: „Kurz bevor das Flugobjekt erschien, war eine Detonation zu hören.“

Letzte Hoffnung, das unbekannte Objekt doch noch zu identifizieren: In der Sternwarte Bochum wird ein Computer mit allen Meßergebnissen „gefüttert“. Ein Experte: „Vielleicht erfahren wir vom Elektronengehirn etwas Genaueres.“

Eine ähnliche Beobachtung war am 9. August in Süddeutschland gemacht worden. Damals handelte es sich um einen französischen Militärballon.



Von Astronomen fotografiert: Unbekanntes Objekt

Besøg fra verdensrummet?

Det var overskriften på en avisartikel i en tysk avis den 21. september. Dagen før var et stort, lysende UFO drevet over Ruhrdistriktet og var blevet iagttaget gennem 30 minutter. Beboere fra Recklinghausen hævdede, at de havde hørt en kraftig detonation umiddelbart før objektet kom til syne. Det interessante var, at observatoriet i Bochum iagttog objektet og fotograferede det (se ill.). Man fandt ud af, at objektet var 70 meter i diameter og befandt sig i 20.000 meters højde.

Vi kontaktede observatoriet i Bochum (Sternwarte der Stadt Bochum) der svarede: »Som svar på Deres forespørgsel skal jeg herved meddele Dem, at det af os den 20. september iagttagne objekt var en højdeballon opsendt fra observatoriet i Utrecht i Holland«. Signeret Kaminski, direktør.

Er det så korrekt? Vi ved det ikke og vil sandsynligvis aldrig få det hverken af- eller bekræftet. Imidlertid slog det os, at udseendet ikke mindede meget om en ballon, men derimod havde det stor lighed med det særprægede moderskib, som den 30. juni 1952 gennem 18 minutter fulgte en BOAC Stratocruiser, ført af kaptajn James Howard. Flyet fløj på atlantruten og befandt sig over Labrador, da observationen fandt sted. Objektet holdt ikke blot trit med Stratocruiserens 400 km/t, men ind- og udladede samtidig en del små objekter. Alle objekterne forsvandt umiddelbart før jagerfly fra Goose Baybasen kom til stede, hidkaldt af BOAC-besætningens radiomeldinger.

☆

ej.

Flyvende tallerken over Herning?

Repræsentant Ib Larsen og salgschef Carl Johansen, begge hos firmaet Ørnum-Petersen, kom i aftes ud for et usædvanligt fænomen som de ikke kan finde anden forklaring på, end at det må have været en flyvende tallerken.

De var ved godt 23-tiden nået til Haunstrup i deres bil på vej mod Herning, da de pludselig i retning af Herning fik øje på en hvidt lysende genstand, flad nedadtil og buet foroven. Af størrelse virkede den noget større end Månen. Det mest bemærkelsesværdige var, at der under den mystiske genstand stod søjler som af rød ild — akkurat som på en opstigende raket. Genstanden bevægede sig meget langsomt og kunne iagttages 4—5 minutter, da den tilsyneladende (vendte en-

den til — hvis man forestiller sig, at den har været oval — og forsvandt mod øst i en svag stigning.

Det var skyet vejr på det pågældende tidspunkt, men ikke regn, og har der været tale om en genstand i luften, må den altså have bevæget sig i temmelig lav højde under skyerne.

At det skulle være et meteor — som der skulle være rige muligheder for netop nu, hvor vi er inde i »Sct. Laurentii tårer« — syntes altså ikke at være sandsynligt på grund af skylaget, og også henset til genstandens ringe fart. Muligvis kan der have været tale om en luftspejling fra den oplyste by på skylaget. Men det kunne være interessant at vide, om andre også har iagttaget fænomenet.

Herning Folkeblad 9. aug. 1966.

Manglede han kølervæske?

Tidligt på eftermiddagen den 16. juli 1964 kom Mrs. Edmond Travis' to sønner ledsaget af en af deres venner løbende hjem og fortalte ophidsede, at de skulle have noget vand til en rummand. Drengene forklarede, at de havde været ude af stand til at forstå, hvad rummanden sagde, men at det for dem havde lydt, som om han behøvede vand.

Mrs. Travis fik at vide, at to andre drenge stadig befandt sig på marken, hvor de havde mødt »rummanden«. En voksen, der gik ud for at hente dem, fandt dem på vej hjem. Marken ligger godt 3 km

fra Mrs. Travis' hjem i Conklin, N.Y.

Foruden Mrs. Travis' egne drenge, Edmond, der er 9 år, og Randy, der er 7 år, bestod gruppen af Billy Dunlap, 7 år, Gary Dunlap, 5 år, og Floyd More, 10 år. Udspurgt hver for sig om, hvad de havde set, gav de fem drenge følgende enslydende forklaring:

Medens de legede på marken, havde de set en skabning, »ikke større end en dreng«, klædt i sort tøj og med en hjelm på hovedet. Han havde »menneskeansigt« og bar en linse af plastik eller glas over øjnene. Oven på hans hjelm var der en antenne, og fortil en hvid inskription. Han tiltalte drengene med en mærkelig lyd, som de beskrev, »som om den kom ud af et rør«.

Ifølge drengene gik »rummanden« derefter hen til et fartøj, der var delvis skjult af et buskads, og som »skinnede som kofangeren på en bil«. Han steg op på fartøjets tag, og det så ud, som om han faldt baglæns og var væk«. Derefter løb drengene hjem for at hente det vand, de var sikre på, »rummanden« havde bedt om.

Senere foretagne undersøgelser omkring stedet, hvor drengene havde set fartøjet, viste tre forsænkninger i grønsværen, som om et eller andet, der havde stået på ben, havde trykket græs og ukrudt ned.

Kilde: »Fate«, jan. 1965. -/SL.

Satellit - satellit

Dipl., ing. Elias havde en yderst interessant oplevelse d. 27. maj 1964, mens han opholdt sig i St. Andrae-Worden. Da han ved 20,45-tiden fra en liggestol så på stjernerne, bemærkede han et lys af udseende som en stjerne, men gående mod øst. Dette er ikke bemærkelsesværdigt, eftersom »Echo I« kredser mod øst, men nu så han, at to oplyste genstande lidt mindre end satellitten kredsede rundt om den som møl omkring et lys.

Det var besynderligt, og han kaldte på sin kone for at spørge hende, om hun så det samme fænomen. Hun så virkelig den »vandrende stjerne«, og nu spurgte han hende: »Ser du ellers noget ved denne stjerne, der bevæger sig?« »Ja«, svarede hans kone, »der kredser nogle lysende kugler rundt om den«.

Derved var ingeniørens observation bekræftet.

Da vi ved, at »Echo I« har en diameter på 30 meter, skulle disse objekter have en på 15-20 meter. UFOer ses med denne diameter.

Kilde: »PANORAMA«, Australien, sept.-okt. 1964. -/PN

ATOMAR.

Runde kuglers spil
i indre opbygning.
Meteorstøvets lange pil
i den evige ring.
Stjerner, kloder, lys
i skiftende tider —
et guddommeligt: Tys!
sjælen sig udvider.
Rummet synger evigt
sin ensomme sang —
en stor epikers digt —
leger med havets tang.

Tine Munk.

PÅ TALEFOD...

men med hvem?

Måske var det ikke en UFO, men det var et flyvende »et eller andet«, og 4 indbyggere på Pescadero-egnen sværger på, at det var så virkeligt som noget. En helt forbløffet Rudolph W. Huizen fortalte, at genstanden under udstråling af et hvidt lys, kraftigt nok til at oplyse hele Butano Canyon, svævede over hans hjem i aftes, blinkende med lyset som svar på et signal fra hans lommelygte, og endelig dykkede ned mod ham og hans kone og to venner, før det forsvandt over bakkekammen. »Det fik mig til at gyse«, indrømmede Huizen. Jeg plejede at smile af folk, der sagde, de så flyvende objekter. Men jeg lover Dem, jeg skal ikke le af dem mere«. Huizen fortalte, at han først spekulerede på, om han skulle rapportere begivenheden til sheriff-kontoret. »Folk ville tro, jeg var skør«, forklarede han. Ray Cavallero, skovfogedassistent ved forststationen i Pescadero, snakkede med Huizen, hans kone Henny og deres venner, Duane og Diane Myers, kort efter, at det uhyggelige objekt var blevet set. De var nøgterne og ædru, erklærede Cavallero, og affærdiger dermed den meget sandsynlige forklaring, der sædvanligvis gives af skeptikerne. Vicesheriff William Ganley og George Rist talte også med Huizen og de andre og blev overbevist om deres rapports alvor. Huizen, der er opsynsmand på pigespejderlejren i Butano Canyon, fortalte, at det skete ved 8-tiden. Mr. og Mrs. Meyers var på besøg for at spille kort, berettede han, og han og Mr. Meyers var gået udenfor, da hans hund begyndte at gø. De gik ca. 100 m væk fra huset over vejen, men fandt ingen ting og vendte om. »Jeg kom med en bemærkning om, hvor klare stjernerne var«, fortalte Huizen, »og da så jeg en, der bevægede sig hurtigt. Myers mente, det måtte være en satellit, men jeg sagde, at det var den for hurtig til, og desuden slingrede den fra venstre til højre og tilbage igen«. Huizen fortalte, at han for sjov rettede sin lommelygte imod genstanden, der fløj i nordøstlig retning, og sendte et SOS-signal. Objektet, der så ud til at være sølv-dollar-stort, drejede

pludselig til højre, gik helt rundt i en bue og kom tilbage, hvor han og Myers stod. Derpå stod det stille, blinkede med sit lys, »nu og da ligesom os«. Huizen fortalte, at de ikke kunne danne sig noget indtryk af objektets form på grund af det klare lys, som kom fra det. »Det mindede om et stort stykke krystal«, sagde han. »Det kom ned og stod stille over træerne ca. 1/2 mile væk og bevægede sig frem og tilbage. Da jeg igen lyste på det med min lommelygte, oplyste det himmelen som fuldmånen. Størrelsen var som en fodbolds«.

Huizen løb ind i huset for at hente deres koner, Henny og Diane. De 4 betragtede genstanden nogen tid og signalerede endnu en gang. Så bevægede den sig hen imod dem. De løb ind i huset. »Hvis De havde stået i mine sko, ville De også være løbet«, sagde Huizen. De 4 kikkede ud ad døren og så lyset bevæge sig bort igen og blive svagt. »Så startede den«, fortalte Huizen. »Ingen jet eller andet fly kunne bevæge sig så hurtigt«.

Kilde: The Times & News Leader - San Mateo, Californien. 3 nov. -64. -/PN.

Inflation er skat på de fattige.

Valery d'Estaing, fransk finansminister.

★

En væsensforskel på en løgn og en kat er, at katten kun har ni liv.

Mark Twain.

★

Den, der altid tænker på sig selv først, må ikke undre sig over, at andre tænker sidst på ham.

Curd Jürgens, tysk skuespiller.

Männen med blymaskerna?

»Tefat«? Mord? Självbord? Olycka?

NITEROI, Brasilien (AP-Special).

Försökte de få kontakt med flygande tefat? Var det en olycka eller ett elektroniskt experiment? Självbord? Mord? Spioneri?

Polisen saknar alla ledtrådar. Ingen vet vad som hände de två elektriker som häromdagen hittades döda på en kulle utanför Niteroi — båda med blymasker för ögonen. Efter ett anonymt tips högg polisen sig genom den tätta undervegetationen och gjorde det kusliga fyndet. Tipsaren berättade att han sett ett underligt »lysande föremål« över himlen och gett sig upp och letat. Då hade han hittat liken.

Liken var redan i föruttnelsestadiet. Hittills har inga misstänkta arresterats och undersökningarna har begränsats till misslyckade försök att kartlägga deras rörelser under tiden innan de avled och hitta ett motiv till ett eventuellt mord.

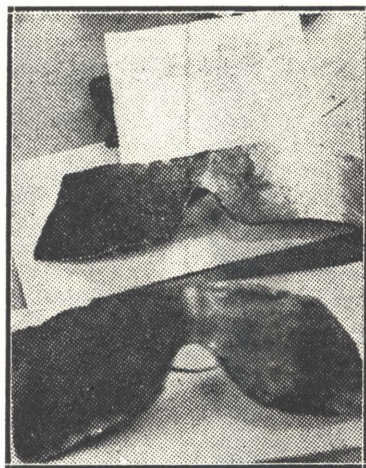
Männen har identifierats som Manuel José Viana, 34, och Manuel Pereira da Cruz, 32, båda elektriker och lyckligt gifta, sedan länge goda vänner.

När de försvann för en månad sedan hade da Cruz fyra miljoner cruzeiros — omkring 9.000 kronor — på sig i kontanter, men pengarna är borta. Några cänner påstår att de planerade att köpa en bil för pengarna, andra att de skulle köpa elektronisk utrustning för »någon sorts experiment« som de sysslat med under det senaste året.

Som en vanlig maskeradmask.

Blymaskerna var tunna, tydligen tillverkade av männen själva, men tättslutande och noggrant avpassade efter ansiktets former. De täckte ögonen och näsroten, ungefär som en vanlig maskeradmask.

Vid kropparna hittades dessutom en anteckningsbok där männen skrivit ned några kemiska och fysiska formler som ingen kunnat lösa. Ex-



perter har tillkallats, men anteckningarna har förefallit helt meningslösa.

På ett blad stod skrivet: »Var på den bestämda platsen 14.30. Tag pillren i apelsinsaft 18.30 och sätt på maskerna när effekten blir märkbar. Invänta signalen«.

Kontakt med »flygande tefat«.

Hade de fått kontakt med »flygande tefat« — eller trodde de åtminstone det själva? Skulle maskerna skydda dem för farlig strålning från tefatens motorer? Hade pillren samma betydelse? Vad för sorts signal skulle ha kommit från den okände som kanske såg hur de dog?

Mysteriet är höljt i dunkel. Och det hela blir bara värre av att en annan elektriker, identifierad endast med efternamnet Hermes, enligt polisens journaler 1962 påträffades död på en kulle utanför staden. Han bar en blymask. I hans fickor låg anteckningar med mystiska formler...

Expressen 19. september 1966.

TANKEOVERFØRING-

hvem sagde svindel?

Russerne gør det i hvert fald ikke — de har kunnet måle sig til, at tanker kan overføres fra menneske til menneske.

Skøre påfund, mystifikation eller simpelthen svindel er de betegnelser, man hidtil har klæbet på begreberne tankeoverføring — tankelæsning — med et fint ord telepati.

Men nu kommer russerne pludselig og siger: Stop lidt. Biologiske informationer — tankeoverføring — er noget, man nu beskæftiger sig med helt videnskabeligt med frugtbare og planmæssige eksperimenter.

I Moskva har der nylig været afholdt en konference om disse emner i tilslutning til den 18. psykologkongres. Den talte videnskabsmænd fra mange lande.

Via langbølger.

Den russiske videnskabsmand professor Ippolit Kogan gjorde sig her til talsmand for en teori, som også deles af andre ikke-russiske forskere, nemlig at tankeoverføring sker ved hjælp af meget lange radiobølger, der sættes i gang af »afsender-personen» og bliver opfanget af »modtager-personen».

Ved forsøg, professor Kogan har anstillet, er det lykkedes at få hjerne-elektrogrammer af mennesker, der har afsendt og modtaget informationer. Det viste sig, at en ændring i elektrogramkurverne hos afsenderen øjeblikkelig fremkaldte en ændring af kurverne også hos modtageren.

Det bekræfter, mener russeren, at tankeoverføring kan ske over meget lange afstande.

Model-hjerne i højhus.

Den elektriske energi, som medgår til tankeoverføringsvirksomheden, er af forsvindende lille størrelse.

Men selve den menneskelige hjerne er så fin en konstruktion, at alt, hvad der er skabt af teknik her på jorden, sammenlignet med den er håbløst klodset, uøkonomisk og kolossalt overdimensione-

ret. Skulle man for eksempel fremstille en model af den menneskelige hjerne, ville man, selv hvis man brugte de allerfineste små-dippedutter som den elektroniske industri har skabt, være nødt til at bygge flere højhuse for at skaffe plads til modellen og tusinder af watts energi for at få den til at fungere.

Tankeoverførings-processen er stadig gådefuld og til en vis grad ustabil. Men videnskabsmænd har også kunnet påvise, at der findes mennesker med stærkt udviklet evne til at overføre informationer ad biologisk vej. Denne evne er lige så sjælden som mange andre talenter, f.eks. evnen til at komponere musik eller skrive god litteratur.

Russerne vil ikke slå bro hverken til spådomsevner eller okkult tyding af fortid og fremtid med deres studier af den biologiske information. Men de mener, at bioinformation er et kompleks af virkelige og ikke udspikulerede problemer.

Med andre ord — at tankeoverføring virkelig findes. Bobby.

Aktuelt søndag den 2. oktober.

Et kompromis er et sammenstød, hvor der anvendes støddæmpere.

Maurice Couve de Murville, fransk udenrigsminister.

☆

Menneskene stirrer fortryllet mod det fjerne. Det nære har de endnu ikke opdaget.

Napoleon.

☆

De mennesker, som aldrig har tid, udretter mindst.

Man skal ikke bedømme mennesker efter deres hensigter, men efter det, som disse hensigter gør dem til.

Det menneske er fortabt, som tidlig anser sig for at være et geni.

Alle af Georg Christoph Lichtenberg.

Sjælen tager på vandring

En amerikansk psykolog er overbevist om, at mange menneskers sjæl kan forlade legemet og kan bevæge sig af sted uden hensyntagen til fysiske hindringer eller afstande.

Fænomenet kendes som astral projektion. Dr. E. E. Bernard fra statsuniversitetet i North Carolina, der har gennemført en række undersøgelser af astral-vandring, siger, at »det er ligesom at ligge på en sofa og rejse sig og se at ens krop stadig ligger tilbage på sofaen«.

Sjælen kan forblive i det samme rum eller kan projiceres tusinder af kilometer, siger dr. Bernard i et interview. Adskillelsen af sjæl og legeme kan vare fra få sekunder til nogle få timer.

Disse eksperimenter har afgjort intet at gøre med hallucinationer, siger han.

Den 36-årige dr. Bernard fortæller, at han har været ude for et tilfælde af astral-projektion. En mand sad ved sit skrivebord, mens hans sjæl gik på vandring i en fremmed by, som manden aldrig havde besøgt. Efter denne oplevelse beskrev manden nøjagtigt detaljer på gaden, en kontorbygning og mennesker, han så. Dr. Bernard siger, at han undersøgte sagen og fandt vedkommende gader, bygninger og mennesker. Han siger, at hans forskningsarbejde ikke har til hensigt hverken at bevise eller modbevise astral projektion, fordi han mener, at det er et ægte fænomen.

Han siger, at han har fundet frem til adskillige mennesker, der har været ude for fænomenet. Nogle af dem har kun været ude for det en enkelt eller to gange, mens andre synes at kunne kontrollere det og kan sende deres sjæle på rejse, »hvorhen de ønsker det«.

De, der kun har været udsat for fænomenet en enkelt gang eller to, er som regel »bange og bekymrede«.

En mand, der var udsat for det, troede, han var død og at hans sjæl nu jagttog hans legeme. Mange andre er bange for, at de er ved at blive sindsyge og vil ikke fortælle om deres oplevelser, tilføjer han.

Fyens Stiftstidende 19. oktober 1966.

KOMMENTAR: Kan oplevelser af denne art eventuelt ligge bag nogle af beretningerne om besøg på andre planeter?

Red.

ORANGE TULIPAN.

Søde lille tulipan,
hvad tænker du på?
Hvem er mon din skaber?
Jeg har ihvertfald
lagt dit løg!
Oh, du hovmodige
løglægger, vogt dig
for den lille tulipan.
Den er ikke særlig stor,
dens løg er endnu mindre —
men dens skaber?

Tine Munk.



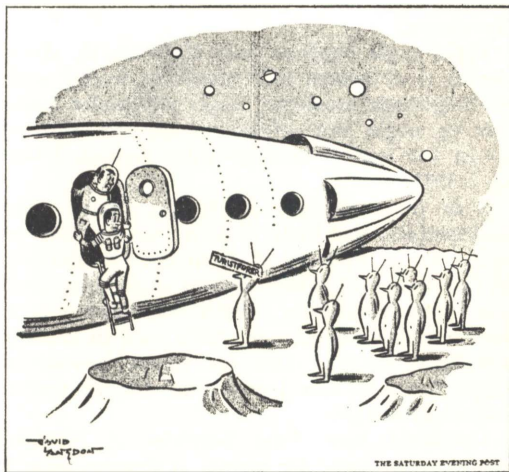
De unge mennesker af i dag skulle ved lejlighed tænke på, at de vil blive morgendagens gamle herskab.

Evelyn Waugh, britisk forfatter.



At klappe sig selv på skulderen er ikke en øvelse, som holder en i god form, mentalt.

Dublin Opinions.



DIVERSE

Har USA frigivet et UFO-billede?

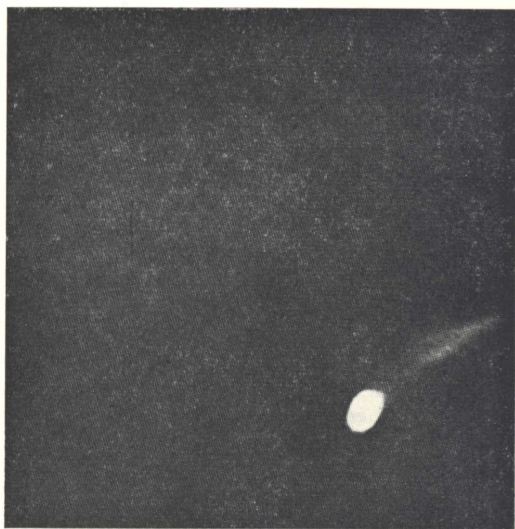
»Dette er Gemini-control. Vi har nu gennemført 30 timer og 31 minutter af vor flyvning. Gemini 4 befinder sig nu på nattesiden af Jorden. På sin 20. jordomkredsning passerer den nu over Sydafrika. Rumkaptajn McDivitt har rapporteret, at han så et objekt i rummet. Han sagde, at det så ud til at have nogle store arme, der stak ud. Dette er Gemini-control«.

McDivitt kildrede vor jordbundne fantasi med det glimt af »noget med store arme«, som han så i rummet. Observationen fandt sted fredag den 4. juni 1965, da Gemini 4 var i gang med det andet døgn flyvning. På det tidspunkt var den berømte rumvandring historie, og White og McDivitt koncentrerede sig om de mere prosaiske punkter i deres flyveprogram. Hovedformålet med denne Gemini-flyvning var at måle virkningerne af langvarig vægtløshed på de to astronauter. Trods de store anstrengelser under de første kredsløb, viste hverken McDivitt eller White nogle tegn på fysisk svækkelse. Til lægernes glæde var dette også tilfældet under resten af flyvningen.

Hvad angår objektet, som McDivitt så, så var det en af de næsten 1400 metaldele, hvoraf nogle er fungerende satellitter, nogle udbrændte rakettrin og nogle blot affaldsstumper, som USA og sovjet har sendt i kredsløb siden Sputnik I kom op i 1957.

I de timer og dage der fulgte, foretog satellitkasperterne ved hjælp af deres regnemaskiner en »jagt« for at finde ud af, hvad det var McDivitt så fare forbi i en anslået afstand af omkring 15-35 km fra sin rumkabine. Favorit var Pegasus 2, en enorm møllevingelignende satellit med en antenne, der ligner en arm. Den var blevet opsendt fra Cape Kennedy sent i maj 1965 for at studere mikrometeoritter.

Imidlertid blev dette betvivlet af NORAD rumsporingssystem der mente, at Pegasus befandt



sig mere end 1600 km fra Gemini 4. Senere sagde McDivitt, at han mente, at han havde set et rakettrin. »Jeg så et hvidt objekt og det syntes cylindrisk, og det forekom mig, at der stak en hvid arm ud fra det. Det kunne naturligvis have været en refleksion fra en del på objektet«.

Hvad det egentlig var, forblev et mysterium«.

Ovennævnte var et uddrag fra bogen »Gemini« udsendt af UPI. Den beskriver i tekst og billeder Gemini 4 forsøget på en interessant og forståelig måde.

Var det så Pegasus, McDivitt så og fotografere? Objektet på billedet ligner overhovedet ikke satellitten Pegasus 2. Mod Pegasus-teorien taler også erklæringen fra NORAD rumsporingssystem. NORAD har, ved hjælp af meget kraftige og fintmærkende radarstationer kombineret med elektronhjernener, fuldstændig kontrol med en hvilken som helst ting i rummet, det være sig stor eller lille. Man hævder, at man kan se en geværkugle på 35.000 km afstand! At det ikke er tomt pral fremgår af en anden oplysning fra NORAD om,

at den handske, som Gemini 4 astronauterne mistede i rummet, skulle være gået til grunde fornylig. D.v.s. at man har en udmærket kontrol med selv ganske små objekter.

Altså er objektet uidentificeret, — men taler fotografierne for UFO-teorien? Formen gør så absolut, men det mest bemærkelsesværdige er den lille, krumme hale, som objektet har. Det er nemlig karakteristisk, og er set ved mange objekter.

Mange gange er den lille, krumme, nedadbøjede hale forrest i flyveretningen.

Er det Pegasus? Det er vel nok tvivlsomt, — i så fald skulle Pegasus eller dens dobbeltgænger være blevet set under skydækket i meget lav højde over Danmark indenfor det sidste år, og det er vel endnu mere tvivlsomt. Der er meget, der tyder på, at vi her fra officielt hold har fået et UFO-billede. ej.

UFO billed- hefte

UFO-BROCHURE nr. 2 er nu så langt fremme, at vi regner med at kunne levere den først i december måned. Den nye brochure er et BILLEDHEFTE på 40 sider i samme format som UFO-ORIENTERING og trykt på samme slags papir. Trods store udgifter til fremstilling af klicheer er det alligevel lykkedes at holde prisen på 3 kr. pr. stk. BILLEDHEFTET, der er et værdifuldt supplement til UFO-ORIENTERING, kan bestilles nu ved:

**UFO-NYT, Regnskabskontoret,
Irma Andersen,
Borgmestervangen 8, Randers.
Giro nr. 11 77 25.**

Ved bestillinger på 3 stk. og derunder skal yderligere beregnes porto på 80 øre, som venligst bedes gireret sammen med beløbet for billedheftet. F.P.

Ungdomsgruppen på Frederiksberg melder, at også det sidste oplag af DEN LILLE UFO-BROCHURE nu er UDSOLGT.

☆

Vil De være sikker på at få UFO-nyt i 1967, så husk at forny Deres abonnement inden den 20. ds.

Hvis Deres nr. af UFO-nyt skulle udeblive, så spørg først på Deres lokale postkontor.

Husk at forny abonnementet på UFO-NYT!

Prisen er stadig 24 kroner om året.

UFO-NYT, Regnskabskontoret,
Irma Andersen,
Borgmestervangen 8, Randers.
Giro nr. 11 77 25.

VÆR MED TIL AT SKAFFE UFO-NYT FLERE ABONNENTER.

Der er mere mellem himmel og jord!

»Et fænomen« sendte en blåtlisende projektørstråle mod »Turebyholm«.

KØGE: lagttagelsen er gjort af fodermester Viggo Schwartz på »Turebyholm«. Han siger intet om, at det er et rumskib fra en fremmed klode, men der var ét eller andet, og synet var ganske overordentlig klart.

– Kan De helt præcis beskrive, hvad De så?

– Det kan jeg, for det står ganske tydeligt for mig. Da jeg kom ud ad min dør mandag morgen ved godt 3-tiden, fangedes mit blik med det samme af en stor matlysende genstand. Den var meget nær ved og hang ca. 50 meter over jorden. Formen var nærmest som den ene halvdel af en stor overskåret vintønde. Genstanden hang helt stille, og der var ikke en lyd – ikke så meget som en smule summen – at høre.

Pludselig udgik der fra genstanden en projektørstråle af blåligt lys. Den var så skarp, at den gengav hver eneste enkelthed på mit hus. Pludselig slukkede lysstrålen igen, og det virkede nærmest, som om der blev trukket et rullegardin for genstanden, men ikke tættere end at man stadig bagved kunne se den matlysende tingest. Et øjeblik efter forsvandt den, og det så ud, som om den steg til vejrs – stadig uden en lyd.

– Tror De, det var et fremmed rumfartøj?
– Jeg ved faktisk ikke, hvad jeg tror. Jeg

ved kun at jeg så ét eller andet meget konkret – og så nær ved, at man næsten kan tale om noget håndgribeligt.

– De har før set noget lignende?

– Ja, det har jeg. For en halv snes år siden så både jeg og min kone og to sønner et syn næsten magen til det, jeg så mandag morgen, og for 2-3 år siden så jeg noget lignende, men blot længere væk, og det var hver gang på den sydøstlige himmel.

– Blev De bange, da De mandag morgen så genstanden og projektørbelysningen?

– Ikke egentlig bange, men jeg vil da ikke nægte, at jeg følte mig meget mærkeligt til mode. Der var nemlig det særlige ved projektørstrålen, at den var nok skarp, men det blålige lys virkede ikke på nogen måde blændende, og det hele varede sådan noget som et minut.

Det kunne være ganske interessant at vide, om andre måske har iagttaget samme fænomen tidligt mandag morgen som fodermester Viggo Schwartz på »Turebyholm«.

k-lin.

»Dagbladet« (Roskilde), 2. nov. 1966.